

Thiên Thần Không Là Của Em Vì Em Thuộc Về Ác Quỷ

Contents

Thiên Thần Không Là Của Em Vì Em Thuộc Về Ác Quỷ	1
1. Chương 1: Con Trai Của Devil	1
2. Chương 2: Lãng Tử Gió	7
3. Chương 3: Sự Xuất Hiện Của “thiên Thần”	11
4. Chương 4: “thiên Thần” Không Thuộc Về Em	16
5. Chương 5: Em Thuộc Về Ác Quỷ	21

Thiên Thần Không Là Của Em Vì Em Thuộc Về Ác Quỷ

Giới thiệu

Hắn: lạnh lùng, cô độc, tàn nhẫn. Hắn được mệnh danh là ác quỷ trên những trận đánh đẫm máu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-khong-la-cua-em-vi-em-thuoc-ve-ac-quy>

1. Chương 1: Con Trai Của Devil

Hắn: lạnh lùng, cô độc, tàn nhẫn.....

Hắn được mệnh danh là ác quỷ trên những trận đánh đẫm máu vì hắn tàn ác và k ai động được vào người hắn.....

Trong căn phòng tại 1 quán bar lớn, ánh đèn vàng mờ ảo chập chờn nhưng ta vẫn có thể thấy được xung quanh là cơ sở những vỏ chai rượu ngoại đắt tiền rỗng nằm lẫn lộn trên sàn nhà, những thằng con trai quần áo xộc xệch đang nằm ngả nghiêng trên ghế, bàn, sàn nhà sau khi vừa trải qua 1 buổi thác loạn với bia, rượu, thuốc lá và “đập đá”.

RING.....RING.....RING.....

Tiếng chuông điện thoại vang lên ngày 1 to, phá tan k gian yên tĩnh trong căn phòng khiến cho những thằng đang chập chờn trong giấc ngủ khó chịu, bực mình vì bị phá bình.....

_Điện thoại thằng nào đấy, nghe k tắt đi, điếc tai quá...đm.....

_Của Vinh đấy.

_Nghe máy cho nó, thằng Vinh ra ngoài rồi.

1 thằng lơ ngơ cầm cái điện thoại đang rung lên và kêu ngày càng to k hề có ý định dứt kia lên, chần chừ 1 lúc khi nhìn vào tên hiển thị màn hình rồi cũng bấm nút nghe.

_Alo!.....

_Hử, k phải Vinh _ Là giọng 1 đứa con gái, lạnh tanh. Nhưng khi nhận ra giọng bên đầu dây kia k phải là của chủ nhân điện thoại thì giọng nói đó trở nên khó chịu.

_Ờ, thằng Vinh ra ngoài rồi em ạ. Em là gì của Vinh thế, có cần anh nhắn lại cho k?

_Bạn gái. Tôi muốn gặp Vinh _ Giọng nói nữ đó trả lời 1 cách thản nhiên nhưng pha chút khó chịu vì cái giọng cợt nhả bên đầu dây kia khiến cô có vẻ khó chịu.

_Haha, em muốn gặp nó thì tới bar KENNY, phòng 707 nhé _ Thằng đó cười lớn.

Nhưng chỉ cần nghe tới vậy thì đầu dây bên kia đã cúp máy cái “rụp” cũng chẳng thêm ư hử hay chào 1 tiếng khiến tên nghe điện thoại cực kì khó chịu vì thái độ đó và cả giọng nói lạnh mà ngang tàng kia. Bực mình, tên đó ném cái điện thoại lên bàn miệng lẩm bẩm chửi đứa con gái đó k thương tiếc khiến cho 1 người ngồi từ nãy h trong góc phòng tối, ánh sáng k chạm tới được phải chú ý.

_Chuyện gì thế, ai gọi thằng Vinh vậy?_1 giọng nói còn lạnh lùng hơn giọng của người con gái kia gấp bội, khiến người đối diện cũng phải run sợ hỏi.

_Dạ, là bồ thằng Vinh gọi.

Bồ, thằng Vinh làm quái gì có bạn gái hần khẽ nhíu mày.

_Haizzz, chịu, nó bảo thế mà.

“Cạch”.

Cuộc đối thoại dừng lại khi nhân vật được nhắc đến từ này tới h xuất hiện. Trên người mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng với quần jean đen trông rất lịch lãm nhưng đáng đi thì lão đảo, mắt nhắm mắt mở đi vào tí nữa thì giẫm phải mấy cái vỏ rượu vứt vung vãi ở trên sàn mà ngã đập mặt.....

Vinh, bồ mày nó vừa gọi đấy Thằng kia thấy Vinh đi vào, cầm cái điện thoại quảng tới cho hần

_Điện, tao làm đếch gì có bồ _Vinh nhăn mặt, đỡ điện thoại ngồi cái “phịch” xuống cạnh hần_ người con trai mặc áo sơ mi đen, quần trắng trái ngược với Vinh.

Bỗng dưng Vinh nhớ ra gì đó, linh tính mách bảo có chuyện chẳng lành sắp đến với mình. Vội vàng mở điện thoại, kiểm tra cuộc gọi đến và xuất hiện đầu tiên trong danh bạ đấy là cái tên người gọi “MT” , là cuộc gọi sớm nhất vừa mới gọi 15’ trước thôi. Cái tên đấy khiến cho Vinh tái mặt, méo mồm.

_Mày..... mày nói gì với nhỏ? _ Vinh nhìn thẳng bạn lấp bắp.

_Hơ, sao vậy? Thì nó bảo là muốn gặp mày nên tao cho nó địa chỉ tới gặp thôi chứ có gì đâu.

_CÁI GÌ? _ Vinh hét lên.

Sao vậy? Hần nhìn thẳng bạn mình đang dưng mặt tái mét rồi bật dậy như cái lò xo hét ầm lên.

Chắc, chỉ là 1 đứa con gái thôi mà. Mày tưởng vào được KENNY dễ à, lên tới được phòng 707 càng là vấn đề đấy; yên tâm đi Thằng kia an ủi.

_Trời ơi, thằng kia mày giết tao rồi. Nó mà k vào được tao bé bằng cục kẹo ày ăn _Vinh ôm đầu đau khổ rên rầm.

Nhưng chợt nghĩ ra cái gì đó, Vinh đứng phắt dậy quay lại nói với hần đang nhìn mình 1 cách cực kì khó hiểu, vỗ vai hần nói:

_Tao chuẩn đây, nếu như mày thấy con nhỏ nào mà đập cửa xông vào đây thì nhớ giải quyết giùm tao nhớ, cứ nói là tao k ở đây....

Nhưng còn chưa kịp để hấn thắc mắc, hay là Vinh nói hết câu thì cánh cửa phòng 707 đã bị 1 bàn chân ai đó phũ phàng đập cái “ RẦM” luôn khiến cho bản lề bật ra luôn và cánh cửa thì đổ thêm cái “Rầm” xuống đất. Tiếng động hãi hùng liên tiếp vang lên khiến ấy thẳng đang ngủ ngon lành cũng phải giật mình bật dậy tưởng có cảnh sát vào úm.....

Nhưng bước vào thì chẳng có thằng cảnh sát nào mà là 1 con nhóc tóc cắt ngắn, để vic mặc áo phông, quần jean đi giày thể thao hùng hổ bước tới. Cô nhìn cả căn phòng đầy vỏ lon khê nhẵn mặt nhưng khi tìm thấy khuôn mặt mình cần tìm thì ngay lập tức gạt phăng tất cả k thêm quan tâm bước tới cái chỗ tối nhất phòng kia trước ánh mắt kì quặc lẫn khó hiểu của bọn xung quanh đấy đang nhìn.....

Bước nhanh tới chỗ cái tên mặt mũi xanh lè mặc áo sơ mi trắng, quần đen nhìn nom cực kì ngoan hiền kia nhưng thực chất thì láo k thể tả được. Túm lấy cổ áo của cái thằng cao hơn mình hấn 1 cái đầu kia kéo ra khỏi bàn mà trừng mắt hét lên:

_TRƯƠNG HOÀNG ANH VINH!

Da....Da..... Vinh nói bằng giọng khá nhỏ, mặt mũi cúi gằm xuống k dám nhìn thẳng vào nó.

Tuy nói nhỏ, nhưng từ nãy h căn phòng này hoàn toàn yên tĩnh chưa ai dám hó hé ra câu nào nên tất cả lũ đều nghe thấy cái câu “anh hai” của mình vừa nói với cô bé to gan lớn mật kia. Cả lũ đồng loạt trợn tròn mắt nhìn cái con người chỉ đứng dưới 1 người mà trên vạn người kia phát ngôn ra 1 câu hết sức..... khiến tụi đấy vừa muốn ói mà vừa sợ hãi.....

_Mày bảo với tao cái gì hả? _ Nó nói như hét vào mặt Vinh, tay vẫn túm cổ áo.

Ờ thì..... Vinh nhìn nó gãi đầu k biết chối kiểu gì vì bị bắt tại trận rồi còn đầu nữa.

_Mày muốn tao tức hộc máu mà chết à? Mày thực muốn tao chết hả thằng kia. Mày muốn sống làm người hay chết làm vật nói để tao biết tao ày 1 phút chết luôn chứ cần quái gì phải khổ sở vậy hả? Hết đánh nhau, bỏ học, gây sự với người khác, rượu chè, cờ bạc,... rồi h lại “đập đá” , mày phải để tao nói với mày cái tác hại chết người của nó bao nhiêu lần nữa thì mày mới hiểu hả? hả? hả?.....Mày muốn tao nói với bố mẹ mày k? CỐ muốn cắt luôn viện trợ, thu xe, thu điện thoại rồi trở thành 1 thằng khổ rách áo ôm k tình, k tiền, k tài, k danh, k phận, k học vấn k hả.???.....

Nó cứ thế ca 1 tràng dài nói bằng volume k hề nhỏ 1 chút nào cũng chẳng cần ngưng nghỉ lấy lại hơi lần nào luôn mà sợ nhất là Vinh nhà ta k dám bật lại câu nào, cúi mặt nhẩn nhịn chịu ăn chửi của nó mới kinh chứ. Bình thường có thằng nào hay kể cả 1 đứa con gái chỉ cần nói đến Vinh 1 câu thôi thì chẳng cần nể nang Vinh đánh cho bay răng luôn à.....Nó chửi mình Vinh nhưng cả lũ cũng đều chịu trận nghe chửi khiến cho đầu óc đã lơ ngơ lơ ngơ rồi h đây còn lúng búng cả lỗ tai luôn....

Nó dường như là người suy nhất trừ 1 người k biết sợ Vinh; dường như Vinh cũng rất là hãi nói chứ, đến bịt tai còn k dám hướng chỉ là bật lại đến nửa câu..... H Vinh chỉ còn biết liếc nhìn thằng bạn cũng là người duy nhất đứng trên Vinh, k sợ Vinh kia bằng ánh mắt cầu cứu

Hấn nhìn khuôn mặt Vinh, bắt gặp ánh mắt van xin cầu cứu của thằng bạn thân mình thở dài 1 cái rồi cười cười bước tới cái chỗ được hấn đặt cho cái biệt danh “ trung tâm của cái chợ vỡ” kia để giải quyết cứu thằng bạn mình ra khỏi tay 1 “nữ quái”.

Này, dừng lại được rồi đấy Hấn bước tới kéo nó ra khỏi Vinh, nói bằng 1 thanh âm trầm nhưng vẫn lạnh băng như cũ.

_Ấy, dừng.....

Vinh nhìn thấy hấn chạm vào người nó, định bảo hấn bỏ tay ra gấp thì chưa kịp nói và trong lúc k ai ngờ được rằng dù nó có dừng chửi Vinh thật nhưng nó quay ngoắt 1 cái 360 độ tung chân đá thẳng vào người hấn vì dám động vào người nó mà k thêm ngó coi hấn là ai trông cái đám ô hợp kia, vì đơn giản nó chẳng quan tâm.....

_Đừng có động vào người tôi.

Cả lũ tái mặt vì sự việc bất ngờ này xảy ra, kể cả Vinh dù đã định cảnh hấn, dù đã đoán trước được nhưng k ngờ nó lại phản ứng mạnh tới vậy. Cứ tưởng hấn phải ăn ngon 1 đòn trí mạng của nó ai ngờ hấn lại bắt gọn chân của nó mà giữ trên k 1 cách nhẹ tênh....

_Bỏ ra _ Nó gắt , nhìn hấn bằng 1 ánh mắt như muốn ăn tươi muốn sống, muốn giết hấn mà k được.

Đáp lại ánh mắt giữ tợn, trừng trừng của nó lại là 1 ánh mắt mát lạnh đậm, nhõn nhõn như k của hấn dường như chẳng thêm quan tâm tới lời nói của nó chút nào....

Và 2 người cứ như thế đứng đó độ mắt với nhau mãi cứ như chỉ có 1 người trong phòng thôi vậy. Cái không khí ngột ngạt, khó thở đó khiến cả lũ im re nên Vinh phải vào can trước khi nó với hấn xông vào đánh nhau luôn.

Hơ hơ, được rồi Kiệt, bỏ tay ra đi. Ok, tui đưa nhỏ về đã rồi nói chuyện sau nhé. Về thôi lẹ lên Vinh nói với hấn rồi nắm tay nó kéo đi trong khi nó vẫn k thôi nhìn hấn bằng ánh mắt thù hằn.

Khi bóng 2 người 1nam 1 nữ kia đã đi mất hút rồi cả bọn mới nhao nhao lên với những câu hỏi và lời bàn tán:

_Cô bé đó là ai vậy?

_Khiếp, bé mà khinh khĩnh, nghe nó chữi “anh hai” mà tao cũng hoảng.

_K biết có quan hệ gì với “anh hai” nhỉ?

_Ầy, xem lúc nó tí nữa gây sự với “đại ca” mới sợ chứ, tao cũng toát mồ hôi luôn.

_ “Anh hai” hoảng nó mới sợ, “đại ca” cũng k làm gì nhỏ luôn.....

.....

Hoàng loạt những câu nói sung quanh chuyện của nó, Vinh và hấn vang lên đầy hứng thú. Sự xuất hiện hùng hổ của nó trở thành đề tài bàn tán cực kì nóng hổi của tụi kia nhất là thái độ của “ đại ca” và “anh hai” chúng nó thực sự là 1 vấn đề lớn cần bàn tán.

Hấn nhìn cái đám ô hợp mà thấy nản luôn. Với lấy chùm chìa khóa và chiếc điện thoại để ở bàn, hấn lạnh lùng ra lệnh:

_Giải tán đi, về đây.

Hấn bước đi, ra tới nhà xe thì hấn gặp nó với Vinh vẫn chưa về mà Vinh vẫn đang bị nó chữi cho k thương tiếc 1 lời nào cả.

Được rồi mà, con xin mẹ về cho con nhờ Vinh chấp tay xin nó.

_K về _ Nó khoanh tay trước ngực, ngang bướng nhìn Vinh.

K về thì đi đâu, mày phiền quá đi à Vinh nhăn mặt.

Tao sút mày phát chết luôn bây h? Dám cãi tao á? Nó dơ tay đâm thẳng vào bụng Vinh k chút ngại nhàn.

Đau, mày dã man quá. Thế muốn đi đâu Vinh ôm bụng than.

Ăn kem, mày đãi Nó đưa ra nghị quyết.

_ Tao hết tiền rồi _ Vinh nhú mày.

Hết thì ở lại mà rửa chén k thì mang cầm cái em moto yêu của mày lại Nó nhìn Vinh, cười đều.

Tao sợ mày rồi, lên xe đi Vinh chán nản trèo lên xe.

_Còn nữa, từ h mỗi sáng, trưa, chiều phải đưa tao đến trường rồi đón về. Trễ 5’ tao gọi điện về nhà nói chuyện với bố mẹ mày và tao cũng từ mày luôn _ Nó vẫn đứng đấy k chịu lên.

Mày dọa tao? Vinh bực mình nhìn nó.

__Ồ đây, tao là thế mà __ Nó vênh mặt nhìn Vinh đắc trí.

__Haizzzz.....rồi, nghe mày tát. Có đi k tao bỏ mày lại đây h? __ Vinh thở dài.

Nó chỉ cần có thể, mỉm cười mãn nguyện nhưng miệng vẫn k quên lẩm bẩm : “ k đưa tao về thì tao đạp mày chết. Mà làm như tao k có chân để đi về ế”.

Hắn đứng đó từ nãy chứng kiến tất cả mà k khỏi bật cười; đến khi 2 đứa kia phóng xe đi mất dạng rồi mà hắn vẫn k thôi cười được. Mãi 1 lúc sau hắn mới lấy lại được điệu bộ thường ngày: ánh mắt lạnh băng, nụ cười nửa miệng, dáng người bất cần đời tiến về phía chiếc moto đen đỏ miệng khẽ nói : “ Ghê gớm thật nhưng cũng rất thú vị”.

Đội mũ bảo hiểm, nổ máy xe hắn cười con Suzuki haysabusa màu đen đỏ là 1 trong 2 chiếc siêu xe duy nhất ở Việt Nam phóng vù ra khỏi tầng hầm, hòa mình vào cùng với dòng người đông đúc kia.....

* * *

Sáng hôm sau, như lệnh nó đã ban ra lúc trước, Vinh tới nhà rước nó đi học và k những thế còn bị nó bắt vức em moto yêu ở nhà xe, thu luôn chìa khóa xe và phải đeo nó đi bằng chiếc novor của mình. Chán lắm, khổ lắm nhưng k cãi được nó nên Vinh đành tạm biệt em xe yêu 1 chữ biết làm sao.

Lại nó đến trường Vinh định về trường học, tập làm học sinh ngoan hiền 1 hôm xem sao thì điện thoại hắn gọi Vinh tới . Hồn hỏ, phóng vèo xe đi và gạt phăng luôn cái ý định về trường đi 1 cách chẳng có chút nào là hối tiếc cả.....

QUÁN CAFE :

Vinh đỗ “xịch” cái xe trước cửa rồi vui vẻ chạy vào chào các chiến hữu của mình:

__Hêy.

__Xe đâu? __ Hắn nhieu mày nhìn chiếc novor đen trắng Vinh dựng bên ngoài.

__Haizzz.... Còn hỏi, tại thằng kia kìa. Ai bảo hôm qua k đừng nói với nhỏ tao ở bar làm gì để tao bị chửi té tát cho h sáng nay tới đón nhỏ đi học bị tịch thu xe rồi. May là nhỏ nể tình k thu luôn ví sao đây k tao trở thành thằng khổ rách áo ôm như nhỏ nói thật __ Vinh tức giận chỉ mặt thằng bạn đang ngồi cạnh hắn vẫn toe toét, thở dài đến nỗi lòng.

__Sao mày sợ nhỏ thế, bỏ mày thật hỏ? __ Thằng bạn nhe nhẻn hỏi.

__Bỏ bịch cái đêch gì mày? Bộ mày thấy tao với nhỏ giống đang yêu nhau lắm sao? __Vinh nhăn mặt khó chịu, từ qua thằng bạn cứ ghép nó với Vinh mãi. Nhìn Vinh bị nó chửi thế mà kêu nó là bỏ Vinh được thì cũng tài đấy.

__Hơ, chứ thế k thì việc đêch gì mà mày phải sợ nhỏ thế. Mà trước h tao có bao h thấy mày sợ em nào đâu, em nào le ve mày lại trả chửi cho bỏ mẹ chứ nói gì chửi mày như qua __ Thằng bạn nhìn Vinh dò xét.

__Hừ, thì với tao nhỏ là 1 người rất quan trọng, hơn cả người yêu ý chứ. Và nhỏ còn là “em cưng” của 1 người mà tao rất nể trọng, kính phục __ Vinh trầm ngâm nói.

__Ai mà dữ vậy. Tao thấy mày ngoài thằng Kiệt còn nể ai đâu? __ Thằng bạn tò mò hỏi.

__À!....A, mà người này chắc mày cũng biết đấy Kiệt __ Vinh sực nhớ quay lại nhìn hắn.

__Tao biết? __ hắn khẽ nhú mày.

__Ừ thì anh....

Vinh đang định nói thì chuông điện thoại kêu, màn hình điện thoại hiện lên 2 chữ “MT” nên bắt buộc Vinh phải nghe máy; là nó kêu Vinh tới đón nó vì hôm nay lớp nó được nghỉ do ông thầy có việc bận và hôm nó cũng k quên chửi ông thầy chết bầm bần k báo trước làm nó phải lết thân đến trường.

Vinh cười rất nhiều khi nói chuyện với nó cũng là 1 điều khiến hắn và thằng bạn kia ngạc nhiên vì Vinh và hắn vốn là 2 thằng thuộc dạng cực kì ít cười nếu k muốn nói là kiếm lời và chẳng bao h cười cả.

_Hơ, mà h tào mới nhớ. Tại sao mà lại lưu tên nhỏ gọi là “MT”, tên nhỏ hả? _ thằng bạn hấn là chúa tò mò, nên nhìn cái tên hiện trong điện thoại hấn hỏi.

_K _ Vinh lắc đầu.

_ Thế là gì? _ thằng bạn càng tò mò hơn.

_ Sao mà hỏi lắm thế_ Vinh khó chịu.

_Ồ, tại sao thấy thú vị mờ, keke. Nói đi _ Thằng bạn cười toe toét.

_Hừ, “MT” là mẹ trẻ _ Vinh thờ ơ đáp.

_Sặc, mẹ trẻ. _ Thằng bạn tịt sặc nước.

_Ồ, tại nó ngang mẹ tào chứ sao _ Vinh nói.

Điện thoại hấn lại đổ chuông, nghe điện bỗng đứng mặt Vinh đánh lại ngay lập tức, khi dập máy Vinh nhìn hấn bằng ánh mắt kiên định nói:

_Kiệt, bọn Hải Nam gây sự rồi.

_Địa điểm? _ hấn hỏi, cũng chẳng có chút gì là bất ngờ.

_Phía tây ngoại thành, xưởng gỗ _ mặt Vinh dăm dăm, giọng nói lạnh có chút gì đó giận dữ.

_Đi thôi _ Hấn đứng đây, cầm chùm chìa khóa, môi nhếch lên tạo thành nụ cười của quỷ dữ.

Nhưng ngược lại với hấn, Vinh đang ôm đầu đau khổ lắm lắm:

_Chết tiệt.....h tào còn phải đi đón nhỏ nữa chứ, k đón tào đảm bảo k toàn mạng luôn. Điên thật.

Thì đi đi, tào với thằng Minh giải quyết được rồi hấn vẫn bình thản như k.

Sao được, thằng Vinh nó có thù với bọn Hải Nam lâu rồi. Bọn đấy trước lợi dụng lúc thằng Vinh ở 1 mình mà đánh úm làm tịt nữa nó vào bệnh viện. Thù này thằng Vinh nó mà k trả thì còn đâu là tiếng “anh hai” trong bang chứ thằng bạn giải thích.

_Vậy hả? Um....vậy mà đi với thằng Minh đi, tào tới đón nhỏ rồi nếu cần tào qua _ Hấn suy nghĩ 1 chút rồi hờ hững đáp.

Nghe thấy vậy, tự dưng Vinh ngẩng lên, ánh mắt trở nên vô cùng sung sướng nhìn thằng bạn thân đầy âu yếm mà vỗ vai hấn đầy cảm kích, mặt hấn hờ hấn ra:

_Sao tào lại k nghĩ ra chứ nhỉ? Haha, được đó, nhờ mà cả nhé. Đi thôi Minh.

Nói rồi hấn lôi thằng bạn kia đi, hấn hơi nhú mà chút rồi cũng cười lên con xe moto yêu quý phóng vút tới trường đón nó hiện tại đang nhẩn mặt nhẩn mà vì 2’ rồi mà vẫn chưa thấy thằng bạn chết trôi chết nổi của nó tới đón....

5’ sau, hấn tới nhìn thấy ngay bóng dáng nó vẫn với cái phong cách : áo phông, quần jean đứng đợi ở cửa trường đang nhìn đồng hồ. Phòng tới, chiếc xe màu đen đỏ tuyệt đẹp đỗ trước mặt nó làm nó rất ngạc nhiên nhưng k phải ngạc nhiên vì người ngồi trên xe (thì người ta đội mũ có thấy mặt đâu) mà ngạc nhiên vì chiếc xe đó cơ, miệng nó bất giác nói, giọng có 1 chút gì đó phấn khích:

_Suzuki Haysabusa!

_Lên xe đi _Hấn mở kính mũ nhìn hấn nhìn nó nói như ra lệnh.

_Quen biết chi mà lên, điên à? Đi ra chỗ khác đi _ Nó nhẩn mặt, hất tay đuổi đuổi hấn đi, giọng nói lại trở lại nên lạnh lùng như trước.

_Này em, thằng Vinh nó nhờ anh đến đón “tiểu thư” em đây về giùm nó chứ anh đây cũng k thừa hơi đi bắt chuyện với em làm gì _ Hấn khó chịu nói.

Nó bực mình lẫn khó chịu khi phải ngồi xe người lạ nhưng vẫn bước lên xe hấn ngồi phía sau miệng k quên lăm bắm chửi thằng Vinh nhưng chẳng hề nhỏ 1 chút nào: “Cái thằng mắc dịch chết toi, dám bỏ tao lại cho thằng tay sai này mà vi vu đi chơi 1 mình. Để tao gặp được mày thì tao đập mày chết luôn”.

Hấn nghe nó nói chửi thẳng bạn thân của mình mà chẳng biết tức cười vì cái tính trẻ con của nó hay là tức giận vì nó dám nghĩ hấn là tay sai cho Vinh; làm gì có tay sai nào mà đi moto còn xịn hơn cả đàn anh mình chứ..... Nhưng h hấn cũng hiểu 1 phần vì sao thằng bạn hấn sợ nó tới vậy, đúng là nó rất ghê gớm.

Ngồi 1 lúc rồi dường như có điều gì bức bách lắm, k chịu được nữa nên nó liền hỏi:

__Cái xe này của anh sao?

__Ừ, sao vậy? __ Hấn đáp.

__K, chỉ k ngờ là người sở hữu 1 trong 2 chiếc siêu xe Suzuki Haysabusa này lại là anh __ Nó khẽ lắc đầu.

Rồi mọi thứ lại chìm vào im lặng, đơn giản vì cả nó với hấn đều chẳng phải là người thích nói nhiều nhất là với những người mà mình k thân quen gì cả. 2 người cứ vi vu trên đường mãi như vậy cho tới lúc hấn hỏi:

__À mà này, nhà em ở đâu để tui đưa em về.

__Sặc, thế từ này tới h anh đưa tôi tới cái chỗ quái quỷ nào vậy hả?Tui k về, đưa tôi tới chỗ Vinh__ Nó nhăn mặt nói, bất lực luôn với con người hấn.

__Ồ thì lượn đường thôi chứ sao? Thằng Vinh nó bận rồi k gặp được đâu __ hấn hờ hững đáp.

__Bạn cái quái gì chứ, cứ đưa tui tới đó tui tự vào gặp cũng được __ Nó nhăn nhó nói.

__Um.

Hấn nói thì nói vậy thôi chứ còn lâu hấn mới đưa nó tới chỗ Vinh vì hiện h Vinh đang đánh nhau mà. Nên cuối cùng hấn lại đưa nó lượn lượn lơ lơ khắp đường mà nó có biết đâu, cứ nghĩ hấn đưa nó tới chỗ Vinh thật. Mãi tới lúc có điện thoại, hấn nghe xong tự dưng mặt trở lên lạnh băng, biến sắc, quay lại nói với nó:

__Này, bám chặt vào tui h phóng nhanh đấy.

__Ờ, khỏi nhắc__ Nó tự nhiên ôm lấy hấn mà chẳng chút ngại ngần nào làm hấn cũng hơi ngạc nhiên chút.

Rồ ga, hấn phóng cái vèo như tên bắn trên đường, lượn lách qua các xe khác, vượt luôn đèn đỏ mà phóng như điên rồi ra hấn ngoại thành, rẽ vào 1 con đường vắng tanh rồi đi vào 1 con đường mòn nhỏ xung quanh chỉ toàn cây, cỏ dại và đất đá tro tro ra. Chiếc xe chỉ dừng lại cho tới lúc có 1 đám đánh nhau cạnh 1 xưởng gỗ bỏ hoang từ lâu thôi. Dừng xe, hấn nhảy phóc xuống rồi lao vào đám đánh nhau đấy chỉ vội nói với nó:

__Ngồi yên đây.

2. Chương 2: Lãng Tử Gió

Anh, anh là cơn gió nhẹ nhàng dịu mát luôn che chở quần quýt bên em...

là cơn cuồng phong sẵn sàng quét chết những ai làm em tổn thương.....

là 1 người anh mà em luôn tự hào và yêu quý suốt cuộc đời này.....

Hấn chạy vào cái đám hỗn tạp kia, nhận cây gậy gỗ dài chừng 1m từ tay thằng bạn mình rồi điên cuồng lao vào mà đập bộn kia như đập vào những bao cát thịt người vậy. H hấn biến đổi thành 1 con người đúng như cái tên người ta gọi hấn “ác quỷ”. Hấn h k biết gì nữa và cũng chẳng để tâm tới cái gì ngoài những con mồi dám khiến hấn nóng máu lên mà phang, mà đập k nương tay 1 chút nào; mỗi lần cây gậy đó hấn dơ lên rồi phang xuống là mỗi lần có ít nhất 2 thằng bị thương trí mạng; k có 1 động tác thừa nào khi hấn đánh nhau.

Xuống xe, nó tiến lại gần hơn 1 chút để quan sát và với ánh mắt tinh tường này nó có thể thấy được rằng bên hấn ngoài Vinh, hấn, và 1 tên nữa hay đi cùng 2 người hình như tên Minh ra thì mấy thằng kia quả thực quá tầm thường, sức trụ lại cũng chẳng còn bao lâu nữa cả. Bên hấn chỉ mang theo có trên dưới 10 người trong khi bọn đây ít ra cũng phải tới 50 người, tỉ lệ chọi 1:5 là 1 sự chênh lệch quá lớn. Nó có thể đoán được rằng tụi hấn bị bầy là cái chắc chứ chẳng ngu dại gì mà khinh địch tới mức này.....

Hấn vẫn điên cuồng, cuồng bạo mà đập bọn kia k thương tiếc chút nào nhưng bất giác hấn nhớ tới gì đó, liếc mắt ra phía xe mình, k thấy nó đâu cả. Quét ánh mắt ra xe hơn chút thì hấn gần như phát hoảng lên khi thấy nó đang đứng rất gần trận đấu này mà lại còn thản nhiên gọi điện thoại k thêm chú ý tới rằng có 1 thằng đang vòng phía sau định đánh lên mình.....

CẢN THẬN..... Hấn hét lên, lao về phía nó.

Nhưng trước khi hấn kịp chạy tới chỗ nó thì đã bị Vinh kéo giật lại:

_Đừng có bận tâm nhỏ, k sao đâu.

Vinh phang 1 cú thẳng vào cái thằng đang định nhân lúc hấn mất tập trung mà đánh lên. Hấn quay lại nhìn nó, vẫn k an tâm lắm thì thấy trước khi thằng kia kịp đánh lên nó thì tự dưng nó buông rơi chiếc điện thoại của mình xoay người, xung chân lên cao bổ thẳng từ trên xuống vai thằng kia 1 lực mạnh tới mức thằng kia phải khụy ngã.....

Còn chưa đợi đến lúc hấn hết sự ngạc nhiên thì nó nhảy bổ vào đánh nhau như đúng rồi, chẳng thua kém gì con trai....

_Mày nhìn nó mãi thì mày chết sớm đấy, tập trung vào đi đừng lo nó k phải hạng xoàng đâu _ Vinh hét lên, kéo cái thằng đang đứng như tượng là hấn kia trở về hiện tại.

Hấn nhanh chóng lấy lại được tinh thần, lại điên cuồng, bá đạo mà tàn phá tan tành bọn Hải Nam dám dùng mưu để lừa tụi hấn kia; khuôn mặt lạnh tanh, ánh mắt sắc nhọn của hấn khiến người đối diện hấn phải cảm thấy lạnh sống lưng, mồ hôi ướt cả áo.....

Và chưa đầy 5' sau, từ phía xa có 1 đoàn người đi xe moto lao đến, k dừng lại ở chỗ xe hấn dựng mà 1 người đi trước đường như là cầm đầu bằng tay và cũng lái 1 chiếc moto Suzuki Haysabasa đen đỏ y hệt như của hấn phóng thẳng vào trận hỗn chiến kia. Chiếc xe chỉ dừng lại khi cách 1 thằng đang định cầm dao chém nó đúng 5cm.....

Bọn Hải Nam kia chưa kịp hiểu ra chuyện gì, k biết là địch hay là người của ta đến viện trợ thì cả đám đó xuống xe đồng thời rút từ cạnh xe ra 1 cây côn dài hơn 1m màu đen, đồng loạt lao vào xử đẹp bọn Hải Nam chơi bản.....

10' sau cả lũ đấy nằm rạp k nhúc nhích thân mình được 1 tý nào mặc dù người thì đau đớn vô cùng mà cũng k dám rên lên chỉ vì 1 câu nói lạnh muốn giết người của anh chàng đội mũ le đi chiếc xe Suzuki Haysabasa giống hấn kia cảnh cáo : “ Thằng nào mở mồm ra nói, tao cắt lưỡi chúng mày mang cho chó ăn”.

_Anh _Vinh nhận ra người con trai đang đứng cạnh nó, đội mũ le và người dựa vào chiếc xe đen đỏ kia liền chạy tới chào.

_Ồ, nhóc. Ok chứ, bị thương kia! Thiên Anh lại bằng bó cho nó đi _ Người con trai cười tươi, quay lại nói với nó.

_Dạ _ Nó xách hộp cứu thương, mặt hầm hầm đi lại phía Vinh.

Nhìn vết thương chạy dài từ bắp tay xuống khuỷu tay của Vinh nó khẽ nhíu mày rồi cầm cả lọ cồn sát trùng đổ cái ụp vào miệng vết thương vẫn còn hở và chảy máu kia của Vinh k cách k thương tiếc hay ngần ngại chút nào.....

A.....A.....A.....XÓT QUÁ..... Vinh hét lên như lợn bị chọc tiết vậy; mắt luôn cả cái dáng vẻ lạnh lùng bất cần như lúc đánh nhau ít phút trước.

_Câm đi, tự mình gây ra kêu cái gì? Sút chết h _Nó lạnh lùng nói, phũ phàng đổ tiếp 1 lọ nữa vào tay Vinh.

__Mẹ ơi!!!..... Đau quá.....anh ơi, cứu em.... __Vinh k dám la lên nữa, rên rầm, cắn lưỡi chịu đau nhìn người con trai đội mũ le đang cười sằng sặc nhìn Vinh bị tra tấn kia đầy van xin.

__K thích thì tự băng đi; tự tức là hạnh phúc__ Nó liếc xéo, ném đồng băng về phí Vinh.

__Thôi mà, Thiên Anh đại nhân tha tui đi __ Vinh nhìn nó, khuôn mặt méo xẹo vừa đau lại vừa phải khổ xin nó.

__Haha, thôi được rồi Thiên Anh à tha cho nó đi. Có gì để sau này xử thằng Vinh dần dần cũng được mà__ Anh chàng đội mũ cổ nhện cười nói hộ Vinh.

__Xì__ Nó nhăn mặt nhưng rồi cũng quay lại để băng tử tế cho Vinh vì nể mặt ông anh kia và thực ra nhìn thấy thằng bạn mình thương nó xót lắm chứ bộ nhưng giả vờ để dọa Vinh cho hấn hoảng thôi.

1 tên mặc đồ đen nhẹ nhàng đi tới phía sau anh chàng đội mũ kia, chẳng gây ra bất cứ tiếng động nào dù nhỏ nhất, cứ như 1 bóng ma vậy mà anh chàng đội mũ kia chẳng cần quay lại cũng biết là ai mà luôn. Anh mỉm cười thân thiết nói với hấn:

__Nhóc, sao hôm nay k gọi anh ?

__K cần thiết. Mà sao anh biết vậy ?__ Hấn hỏi anh nhưng giọng nói k phải là 1 ngữ âm hồng hách, lạnh lùng mà có 1 phần kiêng nể kính trọng đối với con người này.

__Haha, um cũng chỉ vô tình thôi. Mà có bị thương k để anh bảo Thiên Anh nó băng bó luôn cho __ Anh cười, choàng tay qua vai hấn 1 cách rất thân thiết giống như anh em vậy.

Hấn nhìn thằng bạn thân của mình đang phải cắn lưỡi k dám kêu or rên lên 1 tiếng nào trong khi nó băng bó cực kì “nhẹ tay” mà cũng phải đổ mồ hôi hột thay thằng bạn:

__Thà die còn hơn.

__Haha, um. Mà cũng có phải là muốn là làm nhóc bị thương được đâu nhỉ? __ Anh cười, vỗ vai hấn.

Dường như 2 người này có 1 mối liên hệ nào đó; hấn đối với Vinh cũng như anh đối với hấn là những người đã thân với nhau lâu rồi, đã quen biết và hiểu rõ k chỉ đơn giản là tính cách mà còn lối sống của nhau từ rất lâu chứ k chỉ là ngày 1 ngày 2 mới quen thân nhau. Nếu nói 1 cách đơn giản thì 2 người giống anh em ruột của nhau hơn là 2 người xa lạ quen biết.

__Anh, xong rồi__ Nó cầm hộp y tế tiến lại chỗ anh, Vinh cũng lầm lũi theo sau.

__Uh, đi thôi. Ra bar đi, lâu lắm rồi anh em mình k tụ tập chơi bởi 1 bữa__Anh cười, gạt đầu trèo lên moto nổ máy.

Hấn khẽ gạt đầu rồi quay bước về chiếc moto con cưng của mình thì bị nó nắm tay kéo giật lại:

__Khoan đã.

__Hử? __ Hấn nhàu mày, ánh mắt hướng về bàn tay nhỏ bé của nó đang nắm lấy tay mình.

Nó k nói gì chỉ nhanh chân bước lên đứng đối diện hấn, kiễng chân lên sát mặt hấn rồi dán 1 miếng băng ở cổ hấn..... Hóa ra là lúc đánh nhau có lẽ do lúc tránh đòn hấn k để ý khoảng cách lắm nên đã bị thanh gỗ của ai đó sượt qua cổ tạo thành 1 vết cắt dài nhưng k sâu ở cổ mình.

__Rồi đó__ Nó mỉm cười rồi quay bước đi về phía xe anh đang đợi nó.

Hấn đứng bần thần 1 lúc, khẽ chạm tay lên miếng băng dán vẫn còn đọng lại 1 chút hơi ẩm từ bàn tay của nó rồi bất giác khước miệng hấn khẽ nhếch lên tạo thành 1 nụ cười nhẹ nhưng ấm áp chứ k phải là 1 nụ cười ác quỷ như mọi khi nữa...

TẠI BAR KENNY:

Cả lũ đang há hốc mồm khi chứng kiến cái cảnh anh đang ngồi ngả lưng ra sau chiếc ghế salong 1 cách thoải mái thì k nói làm gì nhưng cái đáng nói là nó đang ngồi giữa 2 chân anh mà pha rượu cho anh uống mà muốn rót cả tròng mắt ra ngoài.....

__Hơ, cô bé này là người yêu anh à? __ Minh hỏi.

__Vớ vẩn __ Nó lườm cho cái tên vừa phát ngôn 1 cái tóe lửa.

__Ha, k đâu. Nhìn anh với nó giống đang yêu nhau lắm sao? (Giống quá đi chứ lị à =.=) Haha, nó là em gái anh đấy, em ruột luôn thì yêu đương cái gì __Anh cười giải thích.

__Hơ, sao em k biết nhỉ? __ Minh dường như vẫn k tin lắm.

__Ồ, tại lúc mày với Kiệt vào thì nó ra rồi, làm thanh niên ngoan hiền chứ k làm dân quậy nữa __ Anh nhìn nó cười đầy ẩn ý.

Vinh nhìn nó đang pha rượu mà phải nhăn mặt khi nó cầm cả cốc bia đổ tới 1 nửa cốc là rượu nặng 1 nửa cốc là bia :

__Này, pha thế thì bố thằng nào uống được.

__Hơ, tui uống, anh Phong uống được là được rồi. Mi làm gì có phần mà nói nhiều làm chi? __ Nó trả lời thản nhiên.

__Ồ, thế của tui đâu __ Vinh chỉ mình.

__Miễn, rượu bia quái gì __ Nó phũ phàng gạt phăng thẳng bạn đi.

__Uống được k mà bày vẽ __ Hấn từ nãy h mới mở lời ra nói được 1 câu nhưng câu nói lại mang đầy hàm ý thách thức nó.

__ Thích thách nhau à? K cần kích đểu đâu __ Nó vênh mặt nhìn hấn.

__Ầy, Kiệt thử uống hết cốc với nó xem sao. 3 anh em mình uống thi, ok __ anh Phong nghe 2 đứa này kích nhau hứng thú ngồi dậy, khoác tay lên vai nó cười cười.

Nó cười, với 1 cốc kia nữa pha rượu theo tỉ lệ 1:1 như thế rồi đẩy cốc về phía hấn nở 1 nụ cười đầy thách thức.....

__ Ồ , thế này em k được tham gia? Bất công thế? __ Vinh bắt bình lên tiếng.

__Chắc, Thiên Anh nó mà ày uống thì anh cũng k cần đâu __Anh Phong tặc lưỡi nhìn Vinh cười rõ tươi.

__Miễn __ Nó nói bằng giọng lạnh nhưng đầy kiên quyết.

Và trước sự chứng kiến của mọi người nó, hấn, anh Phong cầm cả cốc bia to, đầy ụ uống 1 cách ngon lành chẳng mấy khó khăn khi bọn đàn em thì chịu thua k chơi trò này được khi pha 2 cái này vào với nhau còn phê nhanh hơn cả uống rượu or bia riêng rất nhiều. 1 cốc, 2 cốc rồi 3, 4 cốc..... mặt 3 người vẫn tỉnh rụi như k, chỉ có mặt nó hơi hồng lên 1 chút thôi.....

__A, đã quá __ Anh Phong đặt cốc xuống, ngã người ra sau cười thoải mái.....

__Anh ơi! Em gọi Nguyệt đến nhớ __ Nó quay qua ông anh mình cười cười.

Anh Phong nhìn nó, im lặng 1 lúc như tưởng nó nói nhầm khi nó lại nhắc tới tên người con gái đó rồi nghệt mặt hỏi nó:

__Em say rồi à nhóc? Mới có 4 cốc thôi mà.

__Vớ vẩn, em còn uống được mấy cốc nữa mà. Gọi Nguyệt tới cho vui đi __ Nó nhăn mặt, chum mũi nhìn ông anh mình nũng nịu.

__Thôi, cho anh xin đi cưng. À mà này, đưa xe k ? __ Anh nháy mắt nhìn nó.

__Hừ, anh đang dụ dỗ trẻ vị thành niên phạm tội đó, hửm? __ Nó nhúu mày nhìn ông anh mình.

__Hơ, em gái anh tự dưng ngoan hiền từ lúc nào vậy? Nghe nè, ai thua phải bao toàn bộ bia rượu đợt 2, phải ở phòng Vip nhất của Bar kenny luôn, ok? __ Anh nhìn nó cười cực đều.

__Ok, với điều kiện anh phải chở Nguyệt __ Nó cười đều k kém gì anh.

__Em chơi bắn thế __ Anh nhăn mặt khi nó nhắc đến tên người con gái đó, búng tay vào trán nó 1 cái rõ mạnh để cảnh cáo.

__ K thì miễn __ Nó hất mặt quay đi.

Chắc, xem chừng nó lại dở trò chơi bắn mà gan lì với anh đây, nó biết rõ ràng rằng người đó là điểm yếu của anh về mọi mặt mà. Anh suy nghĩ cái gì đó, ánh mắt cực kì tập trung suy nghĩ kế hoạch riêng rồi chợt ánh mắt anh dừng lại tại 1 người, bóng điện trên đầu nổ cái “bụp”. Nhìn nó, anh nhếch môi cười, nhồm dậm ôm nó nói:

__Em phải thắng tất nhé.

__Ok, k thành vấn đề, haha __ Nó trả lời k cần suy nghĩ mà k biết ông anh ranh ma, đầy mưu mẹo đã đưa nó vào tròng.

__Xong, Vinh, Kiệt, Minh,... Tất cả ra trường đua thôi __ Anh cười lớn đầy đắc chí dừng dậm kéo cả lũ đi ra trường đua.

TẠI ĐƯỜNG ĐUA:

Con đường thường ngày vắng tanh chỉ có oto tải or xe vận chuyển cỡ hơn đi qua thôi mà h đây đông đúc, chật ních toàn người với người. Với những tay đua chuyên nghiệp tới nghiệp dư nghe tới hội đua liền tụ tập ở đây để tham gia và các cô nàng chân dài đến nách ăn mặc vô cùng khêu gợi, sexy tới đây để mong được ngồi sau xe 1 anh chàng đại gia nào đó hoặc lọt vào mắt xanh của anh chàng công tử bột nào đó. Nhưng chủ yếu họ tụ tập tới đây vẫn chung quy với 1 lí do duy nhất đó là họ muốn biết mặt chủ sở hữu của 5 chiếc xe moto thuộc hàng siêu xe trên thế giới này là ai mà thôi....

__Phong __ Giọng 1 người con gái nhẹ nhàng vang lên.

Trước mắt mọi người là 1 cô bé với khuôn mặt cực kì xinh đẹp như 1 búp bê biết đi với mái tóc màu đen dài mượt mà được buộc cao gọn gàng; cô cao tầm 1m65, diện 1 chiếc áo ba lỗ và áo da khoác ngoài đi cùng quần jean bó và giày cao gót nhìn đầy năng động mà quyến rũ khiến mấy thằng xung quanh đầy tim đập lỗ mất 1 nhịp luôn.

Anh vừa nghe thấy giọng nói đấy, quay lại bắt gặp người con gái đấy đang mỉm cười với mình cực kì dịu dàng, ánh mắt long lanh to tròn chứa đựng đầy tình cảm thì anh gạt phắt tất cả lũ bạn kia qua 1 bên mà chạy tới ôm chầm lấy cô dịu dàng nói:

__Nhớ em quá, vợ ơi.

Tụi kia bị làm làm cho sock hết lần này qua lần khác luôn. Lần đầu tiên cả lũ biết anh có người yêu mà lại yêu thắm thiết, nhiệt tình tới vậy thì quả đúng là chuyện lạ Việt Nam với 1 anh chàng lãng tử như anh.

__Hơ, Nguyệt..... Cô là bạn của Thiên Anh phải k? __ Vinh nhìn Nguyệt hỏi; đi đón nó nhiều lần rồi nên Vinh biết Nguyệt cũng là chuyện thường thôi nhưng Vinh k ngờ cô bạn mà nó nâng như nâng trứng hứng như hứng vàng đó lại là người yêu của anh Phong.

3. Chương 3: Sự Xuất Hiện Của “thiên Thần”

Anh là “thiên thần” trong em

.... là chàng hoàng tử bước ra từ trong những câu truyện cổ tích

.... là người cho em 1 tình yêu, 1 trái tim nồng ấm, 1 ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương...

__Phải, bạn tui sao k? __ Nó bước tới từ phía sau Vinh.

Nó h hiện trước mắt tụi kia là 1 tên tomboy đích thực luôn với mái tóc ngắn, áo da đen, quần jean da màu đen bóng và giày đế kết da đen nốt trông cực kì manly chẳng kém bất cứ thằng con trai nào ở đây về độ sát

thương với 1 cái liếc nhìn cả. Nhưng nó lại là hội tụ của anh Phong và hân khi vừa mang nét ngang tàng của hân vừa mang sự bất cần đời, vênh váo của anh trai mình....

__Ồ, sao tui k biết gì nhỉ? __ Vinh lại nghệt mặt.

__Biết thế quái nào được, ảnh có muốn cho ai biết đâu __ Nó lạnh lùng nói.

__Thế sao.....__ Vinh ấp úng chỉ chỉ vào Nguyệt.

Nó hiểu được Vinh đang bạn nói như gà mắc tóc kia định hỏi gì, chỉ nhếch môi cười đều, buông ra 1 lời cực kì đắc chí:

__Muốn chiến thắng anh ý thì cần phải dùng thủ đoạn.

__Haha, nhóc em lái cái Suzuki Haysabusa hay là cái Motor Honda Evo 6 đây? __ Anh tiến lại phía nó cười cực kì gian tà.

__Xì, đương nhiên là cái Suzuki Haysabusa rồi, cái kia em có chống được chân đâu. Phải đi giày cao gót mới đi được cái kia cơ, phiền lắm mà em kết cái Suzuki Haysabusa hơn __ Nó nhìn hai chiếc xe đang dựng ở kia nói.

__Hihi, Thiên Anh yêu quý của tui cố lên nha__ Nguyệt bước tới ôm nó rồi hôn lên má nó 1 cái làm cho 1 người ghen tức.

__ Haha, người đẹp yên tâm đi anh sẽ cố mà __ Nó cười toe toét, hôn lại vào má cô bạn thân rồi 1 đường chạy thẳng trước khi để bị ông anh biến thành ma vương kia xử đẹp tại trận.

Hân đứng quan sát nó từ nãy tới giờ và nó khiến hân nhớ lại lúc hân đón nó ở trường thì thay vì nhớ ra hân là ai thì nó lại có vẻ rất ngạc nhiên và quan tâm đặc biệt tới chiếc xe của hân vì hân là chủ nhân thứ 2 của chiếc siêu xe còn lại tại Việt Nam này. Quả thực vừa mới nhìn xe đã đoán được đây là xe gì thì nó k phải là 1 nhỏ tầm thường chỉ biết ăn chơi đú đờn học đòi người khác mà kiến thức về xe motor của nó khá là sâu..... 1 đứa con gái k thể xem thường được.

Trận đua bắt đầu, nó với hân cùng điều khiển 2 chiếc Suzuki Haysabusa giống y hệt nhau, anh Phong lái chiếc Motor Honda Evo 6, Vinh lái em xe yêu của mình là chiếc Aquila GT650R, còn Minh sở hữu chiếc motor BMW S1000RR màu đen trắng....

5 con người là tiêu điểm ở đây, là lý do chính tất cả có mặt tại đây và 4 trong 5 người này là lý do khiến tất cả lũ con gái phát cuồng vì những chiến tích trên đường trường hay tình trường của họ và hân lại càng cuồng nhiệt hơn khi biết họ chính là chủ nhân của những chiếc motor thuộc vào hàng siêu xe trên thế giới, làm bất cứ tay đua nào biết tới đua xe cũng phải điên đảo khi nhìn vào xe của họ. 5 chiếc siêu xe thuộc hàng Top trên thế giới và lại cực kì hiếm hoi ở Việt Nam.....

“PÀNG.....”

Tiếng súng vừa vang lên, tất cả những chiếc xe motor tham gia trên đường đua đều đồng loạt nổ máy xuất phát, rú ga đi ầm ầm để lại phía sau là 1 làn khói bụi dày đặc. Và như 1 lẽ dĩ nhiên là 5 chiếc siêu xe của 5 vị chủ nhân quen mà k quen này là người dẫn đầu rồi. Nhưng có 1 vấn đề là xe của anh Phong lại đi cuối trong 5 chiếc xe với 1 lý do hết sức đơn giản và cũng chính là sự sắp đặt của nó; vì cứ hễ anh Phong định tăng ga vọt qua tụi kia qua luôn cả nó là y như rằng giọng oanh vàng của Nguyệt nhà ta ngồi phía sau kia lại hét lên thất thanh..... Anh thầm ai oán với nhỏ em tinh ranh vì nó biết rõ rằng để anh lái Nguyệt thì tới tết cũng chẳng vượt qua được nó luôn.....

Ngay từ lúc xuất phát nó đã lái xe với vận tốc tối đa nên nó là người dẫn đầu trong top 5 người này. Nhưng mà chẳng mấy chốc khi cả 5 chiếc xe vượt xa hân so với những chiếc xe còn lại thì chiếc xe giống y hệt chiếc motor của nó lao tới đi song song với nó. 2 con người này chẳng ai chịu kém cạnh ai 1 chút nào cả; cứ như trên sân đua này chỉ còn mỗi 2 người k vậy.

H phút quyết định thắng bại chính là ở đây, chính giữa chặng đua xe này là con đường được dân đua xe ở đây đặt cho cái tên “ con đường tử thần”. Cái tên này k phải đơn giản chỉ là 1 lời hăm dọa chơi của họ mà nó đúng như cái tên người ta đặt cho nó vậy. Đó là ở con đường này có rất nhiều đoạn phải cua nối tiếp nhau nhưng có 1 khúc cua kinh khủng nhất, là “ nổi kinh hoàng” của bất cứ 1 lái xe bình thường hay là 1

tay đua xe k chuyên và chuyên nào ở đây. Bởi vì chỉ riêng khúc cua này đã có k biết bao nhiêu vụ tai nạn xảy ra và cũng đã có biết bao nhiêu các tay đua từ nghiệp dư tới chuyên nghiệp phải bỏ mạng ở đây khi dám chạm trán tốc độ với “tử thần”. “Con đường tử thần” có 1 độ cong rất lớn và được cấu tạo theo hình chữ “U” và chỉ cất bất cứ ai lái quá nhanh k làm chủ được tốc độ sẽ bị lao ra khỏi rào chắn rơi xuống dưới vực đá mà tan xác.....Xung quanh con đường này cũng chẳng có bất cứ cây cối hay biển cảnh báo nào cả ngoài đất đá và 1 hàng rào chắn mỏng manh....

Hắn với nó đi tới đoạn “con đường tử thần” này là k hề giảm tốc độ 1 chút nào dù là nhỏ nhất. Đặc biệt là hắn; hắn lao như điên về phía trước cứ như đây là 1 con đường thẳng chứ k phải là nơi đã lấy đi sinh mạng của biết bao con người vậy. Khiến những người đua phía sau hắn cảm tưởng như là hắn chẳng thấy cái đường cua kinh hoàng trước mặt mà cầm đầu cầm cổ lao vào.....

Nhưng cũng chính lúc đấy, khoảng cách ở mũi xe của hắn với cái rào chắn chỉ còn 1m nữa là hắn với xe cùng nhau lao thẳng xuống vực thì đột nhiên hắn bóp phanh khẩn cấp khiến cho chiếc xe đứng sững lại.

KÍT.TTTTTTTTTTTTTTTTTTTTTT.....

Phanh xe cấp tốc khiến cho bánh xe ma sát với mặt đường 1 lực lớn tạo thành 1 vệt lửa đỏ bắn phía sau xe và trên mặt đường hằn hấn 1 vệt dài đen xì của trận phanh xe vừa rồi. Nếu k phải là 1 người điều khiển xe tốt, chắc tay lái thì ắt hẳn nếu ai liều mình như hắn thì chỉ có nước chúc đầu xe xuống hay đổ luôn xe và người lái sẽ theo quán tính mà lao về phía trước rồi luôn xuống vực thẳm chứ k thể đùa được. Xe dừng, hắn dùng chân chống xuống đất làm lực đẩy xoay xe; hành động đó chỉ diễn ra trong có 2s là nhiều nhất rồi hắn lại tăng ga phóng vọt đi.....

Còn nó, mặc dù cũng phải lung lay trước sự mạo hiểm của hắn nhưng nó nhất quyết k chịu thua kém hắn. Nó cũng k phải là 1 con nhỏ bình thường, giữ tốc độ khi gần tới đường cua rồi gần tới thì đột ngột bẻ ngoặt tay lái nhả phanh làm chiếc xe trượt theo chiều ngang để nó tự giảm tốc độ rồi trượt hết qua đường vòng cua thì lại đột ngột tăng tốc phóng vù đi đuổi theo xe hắn chỉ cách nó có 1 chút.....

Từ xa, những chiếc xe đi phía sau kia cũng có thể nhìn thấy rõ 2 con người k màng tới sự sống kia đánh cuộc với “tử thần” và vượt mặt luôn “tử thần” 1 cách đáng nể như thế nào. Hình ảnh, 2 chiếc siêu xe y chang nhau nghiêng ngả theo những đường cua sóng lượn kia mà k chút lần nào giảm tốc độ, để xe mình đi với tốc độ tối đa khiến những tay đua phía sau từ nghiệp dư tới chuyên nghiệp cũng phải run sợ, kiêng nể 2 con người này k ít thì nhiều.

Đua xe là như vậy, chính là thách thức lòng gan dạ, tinh thần thép của ta. Muốn chiến thắng chỉ có đánh cuộc với tử thần, và khi ta vượt mặt được con người k mang hình hài cố định choàng trên người mình bộ đồ đen, tay cầm cây gậy bạc hình lưỡi liềm nghĩa là ta đã thắng

Nó đuổi kịp hắn rồi và chiến thắng cuối cùng thì lại thuộc về hắn chứ k phải nó; nó chỉ về sau hắn có đúng 5s cách biệt thôi. Nhưng nó thua vì lúc gần tới đích thì hắn vượt chệnh nó 1 chút và bắt ngờ bẻ ngoặt tay lái khiến nó k phản ứng kịp mà bị chệch tay 1 chút và thua hắn.....

_Hừ, được lắm _ Nó lườm hắn.

Quá khen Hắn nhún vai, chưng hững đáp.

Haha, nhóc thua rồi nhé. Tâm phục khẩu phục chưa, đái đê.... Haha, hôm nay anh em được ăn chùa hắn 1 bữa hoành tráng nhé Anh bước tới khoác vai hắn nhìn nó đắc chí mà cười ha hả suốt.

_Hừ, anh biết rõ anh k thể thắng được em nên nhờ anh Kiệt phải k, vậy nên mới chấp nhận lời đề nghị của em mặc dù biết mình sẽ thua? _ Nó quay lại nhìn mặt nhìn anh.

Hơ hơ, tại nhóc khinh địch chứ bộ. Anh chỉ là anh quên k nói với em là thằng Kiệt nó về mọi khoản đều tương đương anh em thôi và đây là nếu k muốn kể thêm độ liều mạng nó còn vượt anh là đẳng khác, haha Anh bẹo má nó cười đầy thích thú.

Xì, anh chơi bần. Em thi với anh thôi cơ mà, anh thua rồi anh phải bao chứ Nó xì mặt, cãi ngang.

_Quên đê, anh bảo em phải thắng tất cơ mà. Bỏ tiền ra khao đê, hehe.... _ Anh Phong vẫn cực kì phấn khích, cười cực kiêu người nó.

__Thui, Thiên Anh yêu quý của Nguyệt mà xì mắt thì mất hết cả vẻ đẹp zai à. Anh Phong thua Thiên Anh là đúng quá rồi còn gì nữa nên Nguyệt quyết định hôm nay anh Phong bao cả lũ luôn, ha__ Nguyệt ôm lấy nó lắc qua lắc lại.

__Hở, thật k đó? __ Nó hỏi Nguyệt nhưng mà mắt nhìn ông anh mình nở 1 nụ cười đầy nham hiểm. Nó mà để bị ông anh nó lừa phỉnh như vậy thì nó đã k phải là Thiên Anh đầu đội trời chân đạp đất rồi.....

__Đương nhiên rồi, Nguyệt đã quyết nhất định k thể thay đổi, anh Phong nhỉ? __ Nguyệt gật đầu cái “rụp” quay lại nhìn anh Phong.

__Em.....Em trong bạn khinh người yêu.... Em thiên vị nó nhé__ anh Phong méo máo nhìn cô người yêu hay là vợ tương lai của mình đang phản bội mình trắng trợn.

__Gì chứ, 2 người cá nhau chứ có liên quan gì anh Kiệt đâu. Mà em nói anh có bao k hay là để em bao này __ Nguyệt lừ mắt nhìn anh.

__Ờ, ừ thì bao vậy __ anh Phong tiu nghỉu đáp. Đúng là anh tính rất tài nhưng anh quên mất là Nguyệt dù có yêu anh đến đâu thì có oán chết cũng vẫn về phe nó.

Nó chỉ chờ có thế, nhìn ông anh mình mặt đang méo sẹo mở ví tiền ra đếm cười đắc trí 1 cái làm ông tức nổ mắt rồi quay qua cô bạn thân yêu hơn hở nhảy lên ôm trầm nhỏ nói:

__Hehe, yêu Nguyệt nhất luôn.

Và thế là cả lũ thu vén đồ đạc đi tới bar Kenny đập phá 1 trận tơi bời hoa lá, thuê hẳn luôn phòng Vip của bar mà quây tưng bừng 1 đêm. Cũng chính nhờ tối nay mà tất cả lũ ở đây biết thêm được rằng nó k phải là 1 nhò đơn giản, tầm thường như mấy vị tiểu thư yếu điệu thực nữ suốt ngày chỉ biết la hét khóc lóc kia. Tụi nó cũng hiểu được 1 điều rằng những ai chơi với nó đều k phải người tầm thường, ví dụ điển hình nhất là cô bạn tên Nguyệt kia của nó k chỉ đơn giản là làm cho anh chàng lãng tử chết như điệu đố mà ai có thể ngờ được rằng cô mang 1 gương mặt xinh đẹp, thánh thiện, hiền lành này lại có tính cách chẳng khác nó là bao, k hiền 1 tẹo nào như gương mặt của cô luôn. Độ quậy phá của Nguyệt cũng chẳng thua gì nó, nhưng đánh đá và mưu mô thì chắc là chỉ kém nó 1 chút thôi. Điều này k khó để tụi kia nhận ra khi Nguyệt ngồi sau xe anh Phong đưa mà khi bước chân xuống chẳng thấy Nguyệt có biểu hiện cho thấy là sợ hãi or biến sắc trên khuôn mặt cả, chứng tỏ nhỏ k phải là lần đầu tiên ngồi trên xe anh Phong đưa (anh Phong là người về thứ 3 chỉ sau nó với hần thôi đấy ạ). K những vậy tửu lượng của Nguyệt cũng chẳng tầm thường tý nào cả khi tham gia uống với tất cả rất tự nhiên, thoải mái và anh Phong cũng k hề gần chứng tỏ anh biết Nguyệt k thể say chỉ với vài cốc bia rượu.....

Những cũng nhờ bữa tiệc này mà tụi nó được nghe kể thiên tình sử của anh Phong và Nguyệt cũng khá mùi mẫn. Hóa ra 2 người này gặp nhau cũng chẳng phải ở chỗ nào thơ mộng, đẹp đẽ hay là đụng chạm gay cấn gì với nhau mà gặp nhau ngay trên “đường đua tử thần” trong 1 buổi đua xe giữa nó và anh. Cũng chính từ lúc đấy Nguyệt đã làm cho anh chàng phong lưu, đa tình số 1 này phải đổ nghiêng đổ ngã vì sắc đẹp rồi chao đảo vì tính cách và ngoại hình trái ngược nhau khiến cho Phong lên bờ xuống ruộng nhưng cũng làm cho anh yêu say đắm 1 tính cách mạnh mẽ này. Từ đó trở đi 1 anh chàng lãng tử tên Phong bị chinh phục hoàn toàn.

* * *

Sáng hôm sau tại quán cafe:

__Ngày, mày k yêu nhỏ thật chứ? __ Hần hỏi Vinh.

__Hở, yêu ai cơ? Nhỏ nào? __ Vinh ghệt mặt k hiểu.

__Thiên Anh ý__ Hần nói, ánh mắt hướng ra bên ngoài.

__K, sao cả mày cũng nghĩ là tao yêu nhỏ nhỉ? __ Vinh nhăn mặt.

__Uh, k có gì __ Hần khẽ lắc đầu.

Vinh nhìn thẳng bạn khó hiểu; mặc dù 2 đứa là bạn thân của nhau thật nhưng nhiều khi Vinh cũng chẳng hiểu được rằng hần đang nghĩ cái gì, muốn gì nếu như hần thực sự k muốn mở lòng.....

__Này, chắc mày k biết vì sao tao lại nể nhỏ như vậy đúng k? K phải đơn giản chỉ là tao quý nhỏ, nể trọng anh nhỏ đầu mà lý do chính là vì tao nợ nhỏ 1 mạng __ Vinh trầm ngâm nói, nhớ lại quá khứ của mấy năm trước.

__1 mạng ?__ Hấn quay lại nhìn Vinh k hiểu.

__Ừ, hồi đấy đi đánh nhau. Tâm trạng tao lúc đấy k tốt, đang rất chán nản nên khi đánh k nhập tâm để 1 thằng đánh lên nó chém nhưng cuối cùng ng nhận nhất chém đó là Thiên Anh k phải tao. Mày thấy nhỏ k bao h mặc mấy đồ sexy như con gái mà chỉ mặc áo phông or sơ mi đúng k ? là vì lưng nhỏ còn vết sẹo dài đỡ cho tao ngày hôm đấy. Nó chạy từ bả vai xuống eo__ Vinh cười buồn; tới tận bây h Vinh vẫn k bao h cho phép mình quên ngày hôm đấy.

Hấn tuy k nói gì, nhưng Vinh có thể nhìn thấy được sự ngạc nhiên vô cùng trong mắt hấn. Đôi mắt lạnh lùng của hấn bị câu chuyện của Vinh làm cho xao động....

__Tao còn k ngờ nữa là, cứ tưởng hôm đấy mình chết rồi cơ. Nên với tao nhỏ rất quan trọng, hơn cả tính mạng và gia đình tao __ Vinh nở nụ cười dịu dàng.

H hấn đã hiểu được sao cái thằng bạn lạnh lùng chẳng kém mình, k sợ trời chẳng sợ đất lại sợ mỗi mình nó rồi. Những gì nó làm cho Vinh dù chỉ là đỡ 1 nhát chém thôi nhưng nó đã thể hiện rõ ràng rằng Vinh đối với nó quan trọng như thế nào để thằng bạn hấn phải trân trọng nó tới thế. Hấn quả thực rất ấn tượng về cách nó dành tình cảm cho những người nó yêu quý xung quanh, có thể bắt nạt người ta quá mức khiến người ta giận mà k giận được nhưng khi cần nó có thể đánh đổi tất cả của mình chỉ mong người xung quanh mình được hạnh phúc....

2 thằng mỗi người 1 suy nghĩ riêng, 1 tâm trạng riêng khiến cho không gian trở nên yên tĩnh thì chuông điện thoại của Vinh kêu lên. Nhìn số điện thoại gọi tới Vinh liền nhấc máy k cần suy nghĩ; nói chuyện với người bên đầu dây kia xong thì cái khuôn mặt trầm lặng lại trở nên hớn ha hớn hở 1 cách lạ thường mà quay lại nói với hấn:

__Anh Phong gọi rủ tới bar Kenny liên hoan, đi thôi.

__Liên hoan cái gì. __ Hấn hỏi.

__A, hehe, người đấy về rồi đấy chắc chắn nhỏ sẽ vui lắm à. Mau đi thôi k tới muộn nó lại xử đẹp tao đấy__ Vinh đứng dậy kéo hấn theo.

__Người đấy là thằng nào, tao quen quái đâu__ hấn nhăn mặt.

__Mày k quen nhưng chắc chắn mày từng nghe tên người này rồi. Nếu người ta gọi mày là ác quỷ__ “con trai của satan” thì người ta gọi anh ấy với biệt danh thiên thần __ “con trai của chúa trời” __Vinh vừa kéo hấn đi ra ngoài vừa giải thích.

“Thiên thần” ! Cái tên này hấn đúng là đã từng nghe ai nhắc đến, lâu rồi nhưng hấn k nhớ lắm.... Người đó như thế nào nhỉ?....

Vinh k để cho hấn hỏi nhiều, lời tuột hấn lên xe rồi phóng cái vèo đi luôn chỉ nói rằng : “ Tới đó mày sẽ rõ” nên hấn cũng đành tới đó vậy. Nhưng hấn biết con người này k phải là loại tầm thường vì nếu hấn có nhớ tới cái tên này thì chắc chắn anh cũng là 1 thành phần đặc biệt trước đây.

Bar Kenny, căn phòng 707 được bật mở, hấn bị Vinh nhanh chóng kéo vào trong. Căn phòng k có nhiều người như lần trước chỉ có nó, anh Phong, Nguyệt và 1 người con trai nữa trạc tuổi anh Phong đang ngồi cạnh nó.

Nếu mang người con trai này ra so sánh với hấn thì có thể nói là 2 thái cực hoàn toàn trái ngược nhau; nếu hấn mang trên mình bộ đồ đen từ đầu đến chân, gương mặt lạnh, ánh mắt sắc, giọng nói lạnh lùng như con dao 2 lưỡi có thể giết người; đậm chất của 1 con quỷ thì anh lại nhẹ nhàng trong bộ đồ trắng, mái tóc nâu hạt dẻ bồng bềnh, gương mặt thanh tú đẹp đẽ, ánh mắt nhìn nó dịu dàng, yêu thương, giọng nói trầm ấm áp.... Và nó hôm nay cũng rất đặc biệt khi diện 1 chiếc váy quây bồng bềnh màu trắng khoác bên ngoài là 1 chiếc áo lửng ren đen đầy dịu dàng nhưng vẫn có chút cá tính nhí nhảnh với mái tóc Vic.....

__Hey! Kiệt, Vinh mau lại đây ngồi đi __ Anh Phong vẫy vẫy tay gọi 2 đứa.

__Hi, em chào anh. 3 năm rồi em mới gặp lại anh đó, anh vẫn phong độ như xưa anh Phương nhỉ? __ Vinh cười, kéo hẳn vào ngồi rồi chào anh Phong và nói chuyện với người con trai được mệnh danh là “thiên thần” tên Phương đó.

__Cám ơn em đã chăm sóc Thiên Anh trong lúc anh đi vắng nhé__ anh Phương nói bằng 1 chất giọng trầm ấm.

__Ế, làm gì có à. Thằng này nó chỉ được cái làm em tức học máu là tài chứ có chăm được tý tẹo nào đâu__ Nó nghe vậy bĩu môi phản bác.

__Con kia, anh Phương về là mày lật mặt ngay hả? Thế ai là người đưa mày đi học, đưa đi chơi, đưa đi ăn còn bao mày ăn luôn hả? Bạn gái tao còn k được tao cưng như vậy nữa là....__ Vinh nhăn mặt cãi.

__Xì, bõ bèn gì mà kể chứ. Anh Phương về rồi tao k cần mày nữa, hehe. Đấy đi mà lo cho người yêu đi k cứ bảo tại tao mà mày đẹp zai ngồi ngồi vậy mà vẫn chưa có mảnh tình vắt vai__ Nó vênh mặt lên nói, tay bấu chặt tay anh Phương nũng nịu.

__Con kia, mày trọng người yêu khinh bạn phải k? __ Vinh hét âm lên.

__Haha, đương nhiên rồi, anh Phương chắc chắn phải hơn mày rồi__ Nó cười đắc trí cực kì trêu người thằng bạn đang nổi đóa của mình.

Hắn từ nãy h k nói gì vì hắn k ngờ rằng người đó lại là người yêu của nó. Và cũng k ngờ rằng nó lại người yêu người đó tới vậy, sẵn sàng thay đổi cả cá tính lẫn ngoại hình để người đó vui. Quả là anh phải là 1 người rất đặc biệt và quan trọng với nó. Anh mang cái biệt danh “thiên thần” quả k ngoa chút nào khi có thể thay đổi 1 nhỏ ương bướng, hống hách như nó.

Mọi người ai cũng ăn uống nói chuyện rất vui vẻ. Nhất là nó, nó uống rất nhiều vì nó rất mừng là anh - người nó yêu và cũng là người yêu nó sau 3 năm du học ở 1 đất nước xa xôi đã trở về bên nó. Quả thực, bây h nó đang rất hạnh phúc.

__Hehe, Phương, Thiên Anh song ca 1 bài cái đi, lâu lắm rồi k nghe 2 người song ca à. Thiên Anh nó vì k có mày nên chẳng bao h chịu hát cả, hát đê__ Anh Phong hứng khởi khoác vai Phương nói.

__Anh hai đừng nói linh tinh nhớ__ Nó đỏ mặt liếc anh Phong đang cười cực đều với nó.

__Ok thôi __ anh Phương cười hiền, quay sang với cây đàn guitar ở phía sau...

Nó mặt hồng lên vì anh, ánh mắt long lanh đầy tình yêu thương nhìn anh mà bất cứ ai ngồi đó cũng có thể nhận ra. Anh Phương bắt đầu gảy đàn, những âm điệu trầm bổng bắt đầu vang lên khúc nhạc dạo đầu rồi tiếp theo đó là giọng hát của nó cũng bắt đầu ngân vang lên. Nó sở hữu 1 chất giọng trong trẻo, cao nhưng mượt mà....

“ Làn tóc rồi bờ môi khô.....

Trái tim em thôi lặng thầm.....

Nếu như ngày mai anh bước đến vì anh đã yêu thương em hãy nói với em chuyện tình.....”

Lời bài hát “Nếu như anh đến” đầy vui tươi, tràn đầy tình yêu được nó xướng lên khiến cả căn phòng dù đang nhộn nháo cũng phải im lặng nghe nó và anh thể hiện. Lời bài hát như chính tình cảm của nó với anh lúc này vậy. Anh đệm đàn, nó hát nhưng dường như lời bài hát này chỉ dành riêng cho anh, riêng cho tình cảm của 2 người....

4. Chương 4: “thiên Thần” Không Thuộc Về Em

Anh là “thiên thần” của cuộc đời em

Em là đôi cánh anh mang trên người

Thiên thần gãy cánh thiên thần chết

Tình yêu trong anh tan theo giông tố

Mong em hạnh phúc bên người mới

...

Chứng kiến tình cảm nó dành cho anh thì hẳn cũng hiểu được 1 điều rằng chẳng còn có ai có thể chen chân vào tình cảm của 2 con người này được nữa. Họ yêu nhau k phải đơn giản chỉ là 1 tình cảm thoáng qua chợt đến chợt đi mà 1 tình cảm khiến cho người ta thắm ao ước và khâm phục...

* * *

12h đêm, cả thành phố dường như đã đi vào giấc ngủ sâu rồi, nhưng hẳn vẫn lang thang bước 1 mình trong màn đêm với những cơn gió lạnh thốc vào người mình những đường như những cơn gió lạnh đó chẳng nhằm nhò gì so với 1 con người lạnh lùng như hẳn cả. Lượn lờ công viên gần nhà mình, hẳn khá thích nơi này vì khi màn đêm buông xuống nơi đây trở lên ảm đạm và lạnh lẽo y như chính con người hẳn vậy. Những hàng cây cũng chìm dần vào giấc ngủ, cái hồ lớn được bao phủ bởi 1 màn sương mỏng, trên trời sấm dội vang khắp nơi chớp giạt tạo ra những đường rạch gấp khúc màu vàng sáng chói trên nền trời đen xì..... Tất cả như nổi lòng hẳn, trái tim này chưa bao h loạn nhịp lúc nào cũng chìm trong 1 giấc ngủ đông h lại bão bùng 1 cơn giông lớn trong lòng.....

ANH NÓI GÌ CỜ?

1 giọng nói, chính xác là 1 giọng hét lớn kéo hẳn khỏi dòng suy nghĩ miên man. Bất giác chân hẳn bước đi, đẩy người hẳn tới nơi phát ra âm thanh của giọng nói ban nãy từ lúc nào mà hẳn cũng chẳng ngờ tới.... Chỉ biết rằng đó là 1 sự thúc đẩy mãnh liệt thôi..... Hẳn đâu phải là 1 con người tò mò hay bao đồng chuyện của người khác đâu nhưng tại sao cái cảm giác rạo rực trong tim lại kéo hẳn về phía hồ kia - nơi phát ra tiếng hét đó.....

Bước tới, hẳn ngạc nhiên tự hỏi k biết có phải là mình hoa mắt hay k khi lại thấy 2 bóng trắng kia k ai khác là nó và anh Phương đang đứng trên con cầu bắc qua cái hồ này; chẳng phải là anh đã đưa nó về từ lúc nãy rồi sao 2 người vẫn còn ở đây???..... Và hẳn càng thắc mắc hơn rằng tại sao nó lại to tiếng với anh Phương tới vậy khi mà mới chỉ chưa đầy mấy tiếng trước đây thôi 2 người còn quấn quýt bên nhau lắm mà.

Hẳn nhẹ nhàng bước tới gần hơn để nghe rõ 2 người có chuyện gì xảy ra mà khiến nó xúc động tới vậy

Anh xin lỗi, lần này anh về Việt Nam cũng là để nói với em chuyện này Giọng nói trầm ấm pha chút xót xa của anh vang lên.

Anh..... anh.... tại sao.... tại sao lại như vậy chứ? Tại sao, em đã làm gì sai, em có làm gì có lỗi với anh ư?..... Tại sao anh lại nói như vậy hả? Tại sao..... Anh nói đi Nó ghen ngào, đôi tay nhỏ bé bấu vào vai anh mà lay.

Hẳn k hiểu, 2 người có chuyện gì mà sao nó xúc động vậy, sao anh Phương lại xin lỗi nó. Hẳn cũng có thấy nó làm gì sai đâu mà có lỗi với anh, chẳng nhẽ vì nó nghịch, nó ham chơi mà anh lại đối xử với nó như vậy sao? Điều này là k thể, hẳn k biết nhiều về anh nhưng tuyệt nhiên hẳn hiểu anh k phải là loại con trai nhỏ mọn như thế, vì anh là người nó yêu mà.....

Em k làm gì sai cả, là anh sai anh xin lỗi em Anh Phương nhìn nó bằng đôi mắt đau khổ.

THẾ TẠI SAO ANH LẠI NÓI CHIA TAY CHỨ? Nó hét lên, dường như những uất ức trong nó đang trào dâng tới đỉnh điểm rồi.

Hẳn k tin vào tai mình, những gì hẳn vừa nghe nó nói..... hẳn liệu có nghe nhầm k nhỉ? Nhưng làm sao mà nhầm được khi nó hét lớn vậy cơ mà, đặc biệt là trước h tai hẳn cực tốt đến nỗi còn nghe được chuyển động trong không khí để mức đánh nhau mà chẳng thẳng nào chạm được vào người hẳn cơ mà..... Nhưng tại sao, người con trai được gọi là “thiên thần” kia lại nói chia tay với nó..... Hẳn còn chẳng tin được vào sự thật này nữa huống chi là nó; 1 người nhìn nó bằng đôi mắt nồng ấm, yêu thương, đầy tình yêu, sự âu yếm, trân trọng như vậy thì làm sao lại hét yêu nó, lừa gạt tình cảm của nó suốt 3 năm qua được..... Chuyện này rốt cục là sao, hẳn thực k hiểu?.....

__Thiên Anh, 3 năm quá dài cho 1 tình yêu xa em ạ. Em chẳng làm gì sai hay có lỗi với anh cả, người sai người có lỗi với em là anh cơ. Anh đã k dành trọn tình cảm này được cho em, đã mang nó chia sẻ cho người con gái khác, anh xin lỗi. Em hãy cứ hận, cứ căm ghét anh đi cũng được. Anh xin lỗi__ Anh cay đắng nói.

Vai nó run lên, khuôn mặt tối sầm cúi gằm xuống đất như là cố kìm nén 1 cái gì đó k bật ra thành tiếng nói được. Anh nhìn nó bằng ánh mắt đau đớn nhưng lại đầy bất lực và u uất, tiếng anh thở dài đầy ai oán; anh trách ông trời, trách số phận tại sao nghiệt ngã tới vậy để làm cả 2 phải khổ đau tới như vậy và anh trách chính bản thân mình nữa.....

Anh quay người bước đi k 1 lần quay đầu lại nhìn nó đang vây quanh 1 nỗi đau đớn khôn nguôi, 1 sự hận thù k kể xiết.....

Phía bầu trời đen kịt, sấm chớp đang dồn dập, đan xen nhau mà vang lên sáng bừng cả bầu trời đen báo hiệu 1 cơn giông lớn. Anh đi trong cơn giông đầy bão tố 1 mình nó ở đây với 1 nỗi đau vô hạn, 1 trái tim tan vỡ,....

Nó cứ đứng im lại đó, rất lâu Rất lâu..... đôi vai nhỏ bé của nó cứ run lên từng đợt 1 những hấn đứng đó, hấn lại chẳng biết làm gì ngoài đứng nhìn nó đang tự dần vặt mình với nỗi đau. Đôi chân vô dụng của hấn bây h lại k thể nhấc lên khỏi mặt đất mà tới ôm lấy nó vào lòng mà an ủi? Bởi vì, người nó cần bây h k phải là hấn mà là anh....

Rồi cuối cùng nó cũng động đậy, vẫn đứng đó nhưng đầu nó ngẩng lên trời đón từng đợt gió mạnh quạt vào mặt mình. Đôi mắt nó k hề có 1 giọt nước mắt nào cả; phải chăng là nước mắt nó chảy vào tim hay là nó đau tới mức k thể khóc được? Vậy liệu, nó sẽ khóc bên ai được đây, giọt nước mắt lạnh buốt, mặn chát đầy đau đớn đó nó sẽ gửi gắm cho ai? Đôi mắt đau đớn, u uất, đầy bi thương của nó hiện rõ trước mặt mắt chứ k phải là đôi mắt long lanh, tinh ranh, nghịch ngợm thường ngày nữa.

Đôi chân nó khẽ nhấc lên, những bước chân chậm chạp nó tiến về phía hồ, ngồi xuống ngắm nhìn mặt nước hồ đen ngòm đang nổi lên những làn sóng lăn tăn..... Bất giác, nó cất lên tiếng hát, bài hát đối với nó chẳng xa lạ, đối với hấn k quen nhưng cũng k phải là k nghe bao h nhưng để lại hấn ấn tượng sâu sắc. Bài “ Nếu như anh đến”.....

“ Làn tóc rồi bờ môi khô.....

Trái tim em thôi lặng thầm.....

Nếu như ngày mai anh bước đến vì anh đã yêu thương em hãy nói với em chuyện tình.....”

Vẫn là cái giọng hát cao, trong vắt như oanh vàng của nó những h đây đã mất đi cái hồn nhiên vu vơ của bài hát mà nó chứa đựng sự thê lương, ai oán, buồn đau như chính tâm trạng của nó vậy. Bài hát này chính là bài nó thích nhất và cũng chỉ hát song ca duy nhất với anh mà thôi, nhưng h đây nó lại chỉ hát 1 mình và có lẽ mãi mãi là 1 mình nó như vậy mà thôi.....

Giọng hát nó cất lên cũng là lúc cơn giông ập đến, trời mưa xối xả như chút nước xuống, mưa như chưa từng được mưa bao h vậy. Trận mưa này như chính lòng nó bão bùng mà ông trời thay nó khóc, thay nó thể hiện cảm xúc.... Thay cho những giọt nước mắt chảy vào tim của nó mà rơi.....

Cái bóng vấy trắng của nó cô độc ngồi bên hồ, thân hình ướt đẫm của nó h trông chẳng khác gì 1 chú mèo hoang bị bỏ rơi ướt đẫm, cô độc 1 mình trong đêm tối khiến cho 1 người mang 1 trái tim đá như hấn nhìn nó cũng phải cảm thấy xót xa.....

Chân hấn h lại gấp gáp đến vội vàng tiến nhanh về phía nó, cánh tay của hấn cũng k chút chần chừ mà ôm lấy nó vào lòng, chất giọng trầm khàn mà dường như hấn tưởng đã biến mất từ lâu lại khẽ khàng cất lên bên tai nó:

__Tôi biết em đang rất đau. Tôi cũng k phải là anh ấy nhưng tôi có thể cho em mượn tạm bờ vai này 1 chút. Hãy cứ khóc như em muốn đừng kìm nén cảm xúc của mình để cho trái tim thêm tổn thương.....

Nó quay lại nhìn hấn, ánh mắt vô hồn k cảm xúc, khuôn mặt ướt nhột trong mưa đầy đau thương đó; bất giác nó ôm chầm lấy cổ hấn mà khóc ngon lành. Tiếng khóc của nó to tới mức át cả tiếng cơn mưa rào rơi xối xả... cũng đủ cho ta thấy nó đau lòng tới mức nào..... K biết rằng là 1 sự trùng hợp tới ngẫu nhiên hay

là tại nó khóc ghê gớm quá mà ông trời cũng phải thoái lui dừng lại cơn mưa rào đó ngay tức khắc..... nước mắt nó đã rơi rồi thì đâu cần ông trời thay nó khóc khúc ai oán nữa đâu.....

Và nó cứ khóc như thế tới cả tiếng đồng hồ trong khi 2 người đều trong tình trạng ướt như chuột lột, khóc tới mức khăn đặc cả đi, mệt mỏi quá mà thiếp đi trong lòng hần. Nhìn nó đầy xót xa, thương cảm hần nhẹ nhàng bế nó lên đưa về nhà mình; h mà để nó 1 mình thì quả thực là nguy hiểm và hần cũng k thể yên tâm để nó 1 mình gặm nhấm nỗi đau tinh thần được....

NHÀ HẦN:

Nó được người làm ở nhà hần thay đồ ướt và lau khô người rồi nên h đang nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường cỡ lớn của hần. Ánh mắt nó vẫn còn ướt nước mắt vương lại, khuôn mặt vẫn còn mang nét u buồn nhưng giấc ngủ của nó k mộng mị mà an lành.... Có lẽ là nó cảm nhận được hơi ấm ừ chiếc giường này đã giúp nó có 1 giấc ngủ bình an.

Hần từ nhà tắm bước ra, chỉ mặc độc 1 chiếc quần dài, vai vắt 1 chiếc khăn bông trắng để lau mái tóc màu hung đỏ của mình thì tiếng chuông điện thoại kêu vang. Nhìn vào màn hình điện thoại, là anh Phong.... k chần chừ gì hần nhanh chóng nhấc máy lên nghe:

__Em đây.

__Ừ, Thiên Anh nó sao rồi em, ổn chứ? Anh thật k ngờ thằng Phương nó dám làm vậy, khổ nạn quá mà __ Anh Phong vừa lo lắng vừa tức giận nói.

__Um, k sao đâu ạ. Khóc 1 trận xong mệt quá nên ngủ rồi, anh qua đón lúc nào cũng được ạ __ Hần nói, ánh mắt liếc về phía nó.

__Uh, tí nữa đi. H ra ngoài đi với anh đã, anh phải tìm thằng Phương hỏi cho ra nhẽ chuyện này mới được __ Giọng anh Phong đầy tức giận.

Làm sao mà anh k tức giận được khi đứa em gái mình yêu thương, nâng niu, bảo hộ nhất lại bị thằng bạn thân mình coi như anh em lừa phỉnh dối suốt 3 năm trời để rồi cuối cùng về là để chia tay với nó chứ. Có lẽ nó đã đau 1 thì anh phải đau gấp mấy lần nó ý chứ; cứ tưởng tượng nó đau khổ như thế nào là ruột gan anh lại thất lại. Anh thực hối hận khi xưa tại sao để cho nó gặp Phương để rồi h nó khổ sở ntn....

Hần gật đầu nói : “ok” rồi cúp máy luôn. Tiến lại tủ quần áo, lấy chiếc áo sơ mi đen mặc vào rồi qua giường ngủ kia kiểm tra xem nó có sao k rồi dặn người làm trông chừng nó thì mới yên tâm bước ra ngoài phóng xe máy tới chỗ anh Phong đã hẹn.....

* * *

Ở 1 bãi đất trống ngoại thành, khi hần đến đã thấy chiếc Suzuki Haysabusa của anh Phong dựng ở đó và 1 chiếc BMW X6 màu trắng chắc là của anh Phương

Đỗ, xe hần bước vào thì đã thấy 2 bên đang đánh nhau quyết liệt rồi.... Ai dám bảo rằng “thiên thần” k biết đánh nhau? Chẳng qua là “thiên thần” k muốn cái gì cũng dụng tay dụng chân mà thôi chứ nếu cần nắm đấm của “ thiên thần” rất chắc chắn, tuyệt nhiên k thua kém bất cứ 1 thằng con trai nào. Và điều đó thể hiện rất rõ ở anh Phương, những nắm đấm anh ấy giáng xuống đầy uy lực chứ k hề khiêm nhường 1 chút nào. Và có thể nói rằng thực lực giữ anh Phương và anh Phong hoàn toàn ngang bằng nhau, k ai thua kém ai cả.....

Hần đứng đó, gương ánh mắt sắc nhọn của mình nhìn 2 đàn anh kia đang đánh nhau quyết liệt, k 1 ai chịu ai chứ k hề can ngăn họ. Đàn ông, nhiều lúc cần giải quyết mâu thuẫn với nhau bằng 1 trận đánh rồi mới có thể ngồi lại nói chuyện với nhau chứ khi những cái đầu đang bốc hỏa thì chẳng nói được câu nào tử tế cả và sự việc sẽ càng trở nên nghiêm trọng hơn mà thôi.... Khí lạnh của ban đêm của trận bão vẫn còn đọng lại rất rõ trong k khí hòa quyện với khí nóng từ 2 con người đang lao vào nhau kia tạo ra 1 sát khí khiến người bình thường chứng kiến cảnh này hay có lẽ bước chân vào đây k khỏi cảm thấy rùng mình mà toát mồ hôi hột..... luồng khí này có thể dọa chết được những ai yếu tim....

1 tiếng trôi qua....

2 người này cái gì cũng ngang nhau lại cứng đầu k ai chịu nhường ai nên h đều thương tích đầy mình mà mệt lả nằm thẳng cẳng ra bãi cỏ ướt nước mưa thở dốc. Quần áo của cả 2 dù là đen là trắng đều nhuốm 1 màu nâu đỏ của đất và ướt đầm nước cứ như kiểu mấy đứa trẻ nhỏ vừa đi nghịch bẩn về vậy..... K gian trở nên yên tĩnh chỉ còn vang vọng lại tiếng côn trùng kêu đầu đây, anh Phong và anh Phương đều thở dốc chứ tuyệt nhiên k nói gì, ánh mắt nãy lửa nhìn nhau còn hần thì lại chẳng có lý do gì để lên tiếng ở đây cả. Mãi 1 lúc sau khi lấy lại sức rồi anh Phương mới ngồi dậy, lên tiếng:

_Phong, xin lỗi.

Chết tiệt, thằng điên này mày xin lỗi tao thì được cái quái gì chứ. Mày làm nó bị tổn thương là điều hiển nhiên, tao h chỉ muốn giết chết mày thôi, đừng có xin lỗi với tao!!!! Anh Phong tức giận dậm mạnh xuống đất.

_Tao..... tao k thể yêu Thiên Anh được, mày hãy chăm sóc cho em ấy nhé... ngày mai tao sẽ quay về Anh và có lẽ sẽ chẳng bao h quay lại nơi này nữa _anh Phương khẽ cười, nụ cười đó có gì đó k cam lòng lắm.

Cái quái gì mà k thể yêu chứ? Mày đá nó rồi h lại chạy về Anh để núp à.... giọng anh Phong đầy phần uất nói, ánh mắt vằn lên những tia lửa giận. Nhưng anh Phương k để cho anh Phong nói hết đã ngắt lời xen vào:

_Có điều này có lẽ cả đời mày và Thiên Anh chắc cũng k biết, tao cũng k hề biết nếu như cha mày k nói cho tao biết rằng tao với mày là anh em song sinh, tao với Thiên Anh hay mày với Thiên Anh là anh em cùng cha khác mẹ.

Nghe Phương nói vậy tai anh Phong ù đi, ánh mắt tức giận h đây chuyển sang đầy ngỡ ngàng, bàng hoàng như k tin vào những gì con người được mình coi là bạn thân đang thốt ra, anh lắp bắp nói:

_Cái.....cái...gì cơ.....????

Hắn đứng đó nghe mà cũng phải sững sờ hướng chỉ là anh Phong, ánh mắt sắc lạnh từ nãy h đã phải lay động chuyển từ lạnh lùng sang sững sờ quay phắt lại nhìn anh Phương chăm chăm để tìm kiếm 1 ý đùa hay 1 sự giả dối nào nơi con người anh nhưng hoàn toàn k có. Nếu có chẳng chỉ là sự thống khổ, đau buồn trong đôi mắt anh...

_Lúc đầu tao cũng k tin vào chuyện này, là do cha của mày hay cũng là người cha mà tao k hề muốn thừa nhận tý nào đã gặp tao nói về việc phản đối 2 đứa tao yêu nhau và đây chính là lý do ông ta phản đối 2 bọn tao. Mày nhớ k, lúc quen nhau thôi tao với mày đã cảm thấy rất hợp nhau lại còn sinh cùng 1 ngày và giống nhau tới mức nếu như k có tính cách và phong cách khác nhau thì nhiều khi người ta còn tưởng mình là anh em song sinh và tao với mày cũng tự hào coi nhau như là 2 người anh em thật, h k ngờ lại là thật. Nhưng tao k tin chuyện đấy, ngay mấy ngày sau tao về Anh hỏi mẹ tao, bà ấy k hề phủ nhận mày ạ. Nhưng tao k tin, 2 năm đấy tao điên cuồng lao vào điều tra rồi còn thử ADN của cả 3 nhưng tất cả những gì tao nhận được là chúng ta là anh em. 1 sự thật k thể thay đổi. Tao xin lỗi, có thể tao hèn nhát nhưng tao k thể làm hại cả cuộc Thiên Anh ở trong tay tao được..... _Anh Phương cay đắng nói, nếu ta để ý kĩ có thể nhìn thấy 1 giọt nước long lanh nơi khóe mắt anh.... Là nước mắt hay là giọt sương đêm đọng lại trên đôi mắt thiên thần chứa đựng nỗi đau kia?...

Anh Phong k nói gì cả, tất cả lại chìm vào im lặng mãi cho tới khi anh Phong khuôn mặt đầy uất ức, tức giận, phần nộ giờ tay giáng mạnh xuống đất tới bật máu mà hét lên :

_KHỐN NẠN... TẠI SAO CHỨ? TẠI SAO LỖI LẦM TRONG QUÁ KHỨ CỦA CÁC NGƯỜI LẠI ĐỂ CON BÉ GÁNH CHỊU CHỨ? CÓ QUÁ ĐÁNG K KHI CHƯA 1 LẦN CÁC NGƯỜI LÀM TRÒN TRÁCH NHIỆM CỦA 1 NGƯỜI CHA MẸAAAA

Mày bình tĩnh đi, k thể trách họ được. Có lẽ số phận của tao với Thiên Anh k phải thuộc về nhau, Thiên Anh k phải là người con gái dành cho tao.... Phương mỉm cười trấn an Phong rồi khẽ quay lại nói với hắn:

_Kiệt, Thiên Anh nhờ nhóc chăm sóc và bảo hộ giúp nhé. Anh tin nhóc sẽ giúp Thiên Anh vượt qua được chuyện này..... Dù thực lòng anh k muốn công nhận nhưng nơi con bé thuộc về chính là ở bên nhóc.

Nếu như tình yêu có thể dễ dàng thay đổi thế thì nhỏ đã k còn là Thiên Anh bây h nữa. Tình yêu 3 năm chờ đợi chứ k phải chỉ đơn thuần là 1 cuộc tình thoáng quá..... Hắn khẽ nhún mày, chất giọng lạnh lùng đó

vang lên trong đêm tối.

Đúng, tình cảm của nó dành cho anh đâu phải là 1 tình cảm hơi hợt, bông đùa thoáng qua đâu; nó đã đợi anh 3 năm trời liền chứ đâu có ý h bảo nó quên đi chẳng thì giết chết nó. Nó đã k yêu thì thôi 1 khi yêu ai đó thì sẽ nhất mực dành trọn cả trái tim nhỏ bé đó cho người ta.... Liệu có ai có thể giúp trái tim đó ấm lên mà vượt qua được khi nó thấm nhuần 1 cơn giông tố lớn trở nên lạnh buốt k?

Lại 1 lần nữa tất cả chìm vào trong im lặng, mỗi người đều theo đuổi 1 ý nghĩ riêng nhưng đều hướng chung về nó_ người con gái quan trọng chiếm 1 vị trí quan trọng trong lòng cả 3....

* * *

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy nó thấy mình đang nằm trong phòng của anh Phong và thứ nó thấy đầu tiên là gương mặt anh đang nhìn nó mỉm cười hiền, bàn tay to lớn của anh ấm áp xoa đầu nó, giọng trầm ấm của anh vang lên:

_Chào buổi sáng, em gái.

Như giọt nước tràn li, đôi mắt chưa bao h ướt nước của nó dù có đánh nhau tới mức thương nặng cũng chưa bao h nhỏ giọt h đây lại dầm lệ khiến anh k khỏi xót xa. Nó ôm chầm lấy anh trai òa khóc nức nở. Anh xót xa ôm lấy nó, xoa nhẹ tấm lưng mảnh mai nhỏ bé đang run lên vì đau khổ kia lòng k khỏi đau đốn thay cô em gái bé nhỏ của mình. Anh h k thể nói cho nó biết được sự thật phũ phàng kia được, về những cuộc tình k tan vỡ của cha mẹ mình mà đã hại nó phải đau khổ như vậy. Nếu biết được sự thật đó chắc chắn nó sẽ còn suy sụp hơn nữa và chắc chắn nó sẽ hận chính người sinh thành mình mất.... H chỉ còn các để thời gian giúp nó nguôi ngoai đi vết thương lòng này đã....

Sáng nay Phương đã ra sân bay quay về Anh, còn nó thì thức dậy với nước mắt dầm trên bờ mi.

Nhưng có 1 điều rằng, sáng nay chẳng cần phải réo như mọi hôm, khi xuống dưới nhà nó đã thấy Vinh đang ngồi đợi nó rồi. Có lẽ Vinh cũng đã biết mọi chuyện của nó rồi nên mới sáng nay đã tới đóng đô tại nhà nó.

Hihi, sao hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này, đúng là vinh hạnh ghê cơ Nó cố nặn ra 1 nụ cười nhìn Vinh để cho thằng bạn thân quan tâm nó còn hơn gia đình người yêu mình an lòng.

Vinh nhìn mắt nó đỏ hoe như vậy k khỏi cảm thấy tức giận thay cho nó, oán hận thay cho nó nhưng k muốn nó buồn nên cũng cố chọc nó như mọi ngày:

_Hờ, biết vậy thì phải biết trân trọng tên bạn thân này đi nhớ. Hàng độc hàng hiểm đấy.

Nó cười toét rồi kéo Vinh ra xe đi, k quên quay lại chào tạm biệt anh Phong rồi cả 2 cùng phóng xe vi vu đến trường.

5. Chương 5: Em Thuộc Về Ác Quỷ

Thiên thần đẹp, thiên thần ấm áp cho em 1 tình yêu nồng ấm....

Ác quỷ đẹp, ác quỷ lạnh nhưng ác quỷ cho em 1 tình yêu mãnh liệt.....

Em yêu “thiên thần” thật k? Hay trái tim đó đã bị “ác quỷ” mang đi bởi thứ tình yêu đó.....

Em thuộc về ai? Thiên thần hay ác quỷ.....?

Hôm nay ở trường nó k biết vì sao mà thấy ồn ào hơn hẳn mọi ngày. Cả trường từ nam sinh đến nữ sinh đều xôn xao, bàn tán về 1 người được gọi với cái tên là “Đại ca”. K hiểu vì sao mà cả năm cả tháng người này chẳng bao h đi học, hạn hữu lắm thì 1 năm được 1 lần và lần đó chắc chắn là lên để xử 1 thằng nào đó dám láo với anh nên lần này k biết được rằng người được mệnh danh là “đại ca” này đánh ai và ai là nạn nhân đã đắc tội với con người này.

Nếu là nó của những ngày bình thường trước đây nhất định sẽ bon chen vào xem hỏi tên “đại ca” nào đây là ai mà ghê gớm tới vậy nhưng h nó của ngày hôm nay đã chẳng còn tâm trí nào quan tâm tới những việc đấy nữa rồi. Chào tạm biệt Vinh nó thu lại nụ cười gượng gạo của mình tiến về phía lớp học. Vào lớp, về chỗ ngồi của mình, đeo tai phone nghe nhạc, á nh mắt hồ hững hờ ra phía ngoài bầu trời xanh kia tự tách biệt mình với cái lớp ồn ào náo nhiệt kia mà thả hồn mình theo mây, theo gió miệng khẽ hát vang bài hát duy nhất trong chiếc ipod “Nếu như anh về”.... Cũng ngay lúc đấy ở hành lang lớp nó ồn ào, xôn xao với tiếng tàn tán của những đứa con gái kia về nhân vật “đặc biệt” của trường đang gây náo loạn cả kia lên từ sáng tới h. Ánh mắt sắc lạnh của vị “đại ca” đó quét qua lớp nó khẽ liếc lớp và dừng lại nơi nó ngồi rồi nhanh chóng chuyển điểm nhìn của mình ra chỗ khác....

.....

Tan học, nó lết thân xác mình ra cổng trường đợi Vinh tới đón về với tâm trạng cực kì u ám. Đang đi thì nó bị chặn lại bởi 1 toán người toàn là 1 lũ con gái thuộc dạng ăn chơi, đầu gấu người ngợm thì lòe loẹt những bộ đồ sexy nhất, nhìn mặt mũi trát kinh khủng đủ những thứ mỹ phẩm lờm cũng đủ biết chẳng phải là loại con nhà tử tế gì.... Bàn tay móng vuốt như quỷ nữ của bọn đấy đặt lên vai kéo nó lại, nó thực h chẳng có tâm trạng nào mà tức giận hay làm gì nên chỉ quay lại nhìn chúng nó bằng ánh mắt mệt mỏi nói:

_Gì ?

Nhìn mắt ngứa mắt quá, nhìn thấy tui tao k biết mở mồm chào sao? 1 con nhỏ chua ngoa nói.

Nó nhìn bọn con gái ngứa tay ngứa chân, cậi đông hiếp yếu chuyên đi kiếm chuyện gây sự với người khác đấy mà thở dài đánh thượt 1 cái rồi nghiêng người bước qua bọn đấy mà đi k thèm quan tâm coi lời bọn đấy như k khí chẳng có kí lô nào.

Mấy nhỏ đấy bị cái thái độ sợ chẳng sợ mà cũng chẳng hào hứng gây sự của nó, cái thái độ rất thờ ơ đấy mà máu nóng nổi lên mặt bôi son trát phấn kia, 1 con nhỏ chạy lại phía nó đi kéo giật mạnh vai nó lại nhưng nào ngờ rằng thay vì nó bị ngã ngửa ra đằng sau thì nhỏ đó bị nó xoay người tung 1 cú đá thẳng vào bụng bắn xa 1m trở về đúng vị trí mấy nhỏ kia đứng.....

_Bọn điên.

Nó buông 1 câu lạnh lùng rồi lại rảo bước đi k thèm quan tâm mấy nhỏ đó đang giận tím tái mặt. Chính vì vậy nó k thể ngờ được rằng bọn kia k những k k biết sợ mà còn dám chạy tới xông vào choảng nó; nhưng nếu chỉ đơn giản là choảng 1 thì k sao mà nhỏ đó còn cầm dao định đâm nó nên do bị bất ngờ nên dù có tránh kịp k bị thương thì phần lưng áo sơ mi trắng phía sau của nó bị bọn đấy rạch 1 đường thẳng rạch từ vai đến vạt áo.....

1 vụ đánh nhau chắc chắn sẽ gây được chú ý của rất nhiều gương mặt trong trường_những con người có máu tò mò cao nên sự việc của nó cũng vậy. Nhưng thay vì người ta hoảng sợ cho nó thì họ lại sững người ngạc nhiên. Vì sao ư? Vì cái vết rạch kia làm nó bị thương nhưng chỉ là 1 vết rạch ngoài da gần k sâu lắm trên tấm lưng kia thôi.... Thứ khiến họ sững người tới vậy là 1 vết sẹo hằn sâu ở lưng nó kéo dài 1 đường chéo từ bả vai phải đến eo bên trái rất rõ và càng rõ hơn trong ánh nắng..... Nào ai có thể ngờ được 1 cô gái nhỏ bé mang 1 khuôn mặt hồ hững kia lại mang trên mình 1 vết sẹo lớn tới vậy được....

_Tụi mày _ Ánh mắt nó ánh lên sự tức giận. Nó thực k muốn gây sự đánh nhau vào lúc này, kể cả h chúng có đánh nó đến bầm dập cũng chưa chắc nó đánh lại nhưng mà bọn đấy lại vô tình chạm vào vết thương đã lên sẹo kia của nó thì dường như đã mở cửa thả 1 con hổ dữ ra khỏi chuồng mất rồi....

_Sao nào? Hừ, tụi mày còn đứng ngây ra đấy à? Xông lên đập chết con nhỏ này cho tao. Dạy nó biết 2 từ “lệ đổ” đánh vẫn như thế nào _ 1 con nhỏ dường như là chị cả ở đấy hùng hổ quát, hùng hổ ra lệnh cho bọn kia.

Cả lũ con gái giật mình, nhao nhao xông lên về phía nó, tay nhỏ nào cũng cầm 1 con dao nhỏ, sắc nhọn còn nó thì đứng yên chờ những con thiêu thân lao vào cuộc vui đầm máu..... Á nh mắt nó lạnh nhưng ta có thể thấy được sự hưng phấn trong đó. Nhưng mọi chuyện đáng nhẽ sẽ là 1 cuộc vui nhưng đấy là nếu những tiếng hét k vang lên làm gián đoạn cuộc vui.....:

_DỪNG LẠI.....

1 người con trai chạy đến bên nó, chiếc áo sơ mi anh mặc sẵn sàng được anh thẳng tay cởi ra khoác lên người nó, cánh tay mạnh mẽ ôm nó vào lòng xoa dịu ngọn lửa đang bùng bùng trong người nó kia dịu đi. Cái ấm từ bờ ngực săn chắc, vững chãi của người con trai này làm nó cảm thấy dễ chịu, khiến nó sẵn sàng thả lỏng con người mình đang cố gồng lên trong vòng tay con người này, 1 giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi chảy dài trên gò má trắng ngần của nó

Ánh mắt ấm áp ấy nhìn nó như muốn bảo nó rằng: “Mọi thứ ổn cả rồi” nhưng bỗng chốc chuyển thành 1 ánh nhìn sắc lạnh xuyên thấu tâm can người khác khi anh nhìn lũ con gái đang đứng kia. K chỉ mấy nhỏ đó sợ tới mức chân tay k động đậy nổi mà tất cả những con người đứng xung quanh đây thân hình cũng đều bất giác thấy lạnh trong cái nắng nóng mùa hè, run sợ nhưng chân k thể bước đi được bởi cái bá khí kia..... Anh chẳng phải là người con trai khiến bao cô gái phải hét khản cả cổ sáng nay sao?.... Chính là anh, người con trai được mệnh danh “đại ca” người mà tới hiệu trưởng trường cũng phải nể sợ 1 phần nào đó.

Tiếp ngay sau đó là 1 người con trai nữa chạy tới, 1 người có gương mặt anh tuấn sáng lạn nhưng h đang đầy phần nộ tức giận mà hét lên với mấy nhỏ đang đứng kia bằng giọng nói có thể giết chết đứa nào yếu tim:

__Chúng mày muốn chết à?

K phải xa lại, cũng chẳng phải gần gũi nhưng 2 con người trước mặt kia làm bọn con gái đó sợ tái cả mặt, chân cũng k đứng vững nữa mà phải khụy xuống. Bọn chúng đã động vào ai thế này, động vào ai k động lại đi nhằm đúng người con gái của “đại ca” và “anh hai” thì chúng chắc chắn sẽ k sống được qua ngày hôm nay.....

__Anh....Anh....Em.....

“BỐP”.....

__Chúng mày chán sống rồi à mà động vào bạn tao? Vào cái trường này mà k biết điều tra xem ai nên đụng vào và ai nên tránh xa là à mấy con điên kia?__ 1 người con gái nữa với nét đẹp như thiên thần nhưng giọng nói đầy căm phẫn, bàn tay nhỏ nhắn kia cũng vừa giáng xuống mặt nhỏ vừa nói 1 cái tát trời giáng, ánh mắt gay gắt mà chữ mấy nhỏ đó k tiếc lời.

__Mày....__ Nhỏ bị Nguyệt tát trềnh mắt.

“BỐP.....”

__Tao làm sao nào? Những con nhỏ chúng mày cậy đông hiệp yếu nhưng cũng cần phải có 1 tý đầu óc, chất xám mà đi nhìn xem hỏi xem người chúng mày vừa động vào là ai chứ? Mày tưởng cái trường này cứ vào là có thể ra uy được à? HẢ..... Cái loại k có chút học vấn nào, đầu óc chúng mày chỉ bằng quả nho thôi mà k biết mớm mắng ra nhìn à? K ai nói với chúng mày người mày vừa đụng là ai sao?.....__Nguyệt thẳng tay vung lên tát nhỏ kia 1 cái nữa. Đường như cảm xúc trong nhỏ khi nhìn thấy vết sẹo trên vai nó lộ ra đã mất hết cả bình tĩnh rồi.....

Mấy nhỏ đó nhìn Nguyệt, nhìn nó rồi mới tái mét mặt nhìn nhau người run cầm cập..... Chẳng phải Nguyệt chính là đứa con gái được anh __ người con trai được mệnh danh là “Lăng tử gió” bảo hộ sao, nhỏ đứa con gái mà tới gái phải sợ và trai cũng phải kính nể vài phần vì ai chọc vào nhỏ nhất là những người nhỏ yêu quý thì coi như số mạng đã tận, nhỏ k giết những chắc chắn sẽ k để cho sống yên ổn. Tâm và gương mặt trái ngược hẳn nhau nên nhỏ được người ta đặt cho cái tên “Nữ hoàng 2 mặt”. Nếu nói như vậy thì người con gái tụi nó vừa đụng vào chẳng phải là “ Nữ hoàng tử thần” __ người con gái có gan to bằng trời, độ liều mạng tới con trai cũng phải sợ và luôn mang mạng sống của mình ra thách đấu với tử thần đó sao?.....

Ngày hôm nay k biết là ngày gì mà chúng nó đã đụng phải k chỉ “đại ca” __Hoàng Anh Tuấn Kiệt, “anh hai”__ Trương Hoàng Anh Vinh mà lại chém ngay “Nữ hoàng tử thần” và “Nữ hoàng 2 mặt” thế này?.... Và h người con trai đứng sau “Nữ hoàng 2 mặt” kia nữa chứ, chẳng ai khác là người con trai mang cái tên “Lăng tử gió” nhưng nụ cười khiến bao người con gái chết điếng của anh đâu rồi, tại sao ánh mắt đẹp đó lại như đang muốn nuốt chửng tụi nó thế kia.....

__Được rồi, Nguyệt bình tĩnh lại đi em __Anh Phong giữ Nguyệt lại khi Nguyệt định xông vào đập tụi kia.

__Bình tĩnh sao được chứ..... anh thử nói coi Thiên Anh làm gì mà bọn đấy dám đánh Thiên Anh. Nếu như Thiên Anh k tránh được chẳng phải đã mất mạng rồi sao, cái bọn chuyên cậy đông hiếp yếu đấy phải ăn đập mới tỉnh ra được và thông minh ra 1 tý để mở to mắt coi chúng động vào ai kia nữa..... __ Nguyệt xúc động nói, mắt đã đầy nước khi cứ nghĩ đến chút nữa nhỏ bạn thân nó yêu thương nhất bị mất mạng với mấy nhỏ đó.

__Em bình tĩnh 1 chút đi đã nào. Kiệt, đưa Thiên Anh đi đi chuyện ở đây để tui anh lo cho là được rồi__ anh Phong nhẹ nhàng ôm Nguyệt vào lòng xoa khẽ an ủi rồi quay qua nói với hấn....

Kiệt khẽ gật đầu rồi nằm tay nó kéo đi ra xe, lôi nó__1 cái xác k hồn lên chiếc Suzuki Haysabusa phòng đi mất. Hấn cứ đưa nó đi mãi, đi mãi trên đường rồi mới dừng lại tại tại 1 cánh đồng lớn trồng bạt ngàn là những trái dâu tây đỏ mọng. Màu đỏ của dâu, màu xanh của lá hài hòa và tự tạo màu sắc nổi bật cho riêng nhau...

Nó thất thần rồi đến ngạc nhiên quay lại nhìn hấn, ánh mắt mở to ngỡ ngàng hỏi:

__Đây là.....

__Anh thấy khi người ta buồn bức thì ăn sẽ là cách tốt nhất để giải khuây. Ở gần đây anh cố mỗi chỗ này thôi, em thích chứ? Hãy cứ thoải mái nhé__ Hấn nhẹ nhàng xoa đầu nó mỉm cười, đẩy nó về phía cánh đồng.

__Ăn được thật hả?__ Nó ngơ ngác nhìn anh.

__Thiệt là, k ăn được thì em tới đây làm gì?__ Hấn bắt lực nhìn nó.

Chỉ chờ có thế, nó nhìn hấn mỉm cười; chỉ là 1 nụ cười hiền thôi nhưng cũng làm tim ai đó xao xuyến rồi. Nó chạy phóng cái “vèo” xuống luôn k đợi hấn nhắc tới lần thứ 2. Đôi mắt u buồn của nó dù đã có 1 chút long lanh hơn khi nhìn những quả dâu tây đỏ mọng trong những chiếc lá xanh đầy thích thú kia.

1 lúc sau, nó lấy cái áo mới thay lúc nãy làm luôn túi bỏ đầy những dâu tây to nhất, đỏ mọng nhất đó trong cánh đồng rồi hớn hỏ chạy về phía hấn đang ngồi trên bãi cỏ gần đấy nói:

__Xem nè, nhìn dâu ngon chưa? Em muốn ăn luôn được k?

__Được chứ, tôi đưa em đi rửa__ Hấn cười hiền, quệt vệt bẩn trên mặt nó rồi dẫn nó đi.

Rửa xong, cả 2 ra ngoài bãi cỏ ngồi, nó ăn ngon lành từng quả dâu một cách thích thú, dường như đúng như hấn nói: ăn là có thể vui đi được nỗi buồn thì phải....

Ánh chiều tà buông xuống, ăn ngồi bên cạnh nó những vẫn kiệm lời như vậy chẳng nói câu nào chỉ đưa ánh mắt nhìn vào khoảng k gian bao la mà thôi. Nhìn hấn, nó nói; giọng nhẹ nhàng mang 1 chút buồn nhưng hấn vẫn có thể nghe rõ mồn một:

__Cám ơn anh.

__Muốn cám ơn anh thì hãy sống vui vẻ lên. Anh thích 1 Thiên Anh ngang ngạnh, bướng bỉnh chứ k thích 1 nhỏ như con mèo dầm mưa trong đêm thất thểu, u sầu vì k có chỗ trú đầu__ Anh quay lại nhìn nó khẽ mỉm cười.

* * *

Những ngày sau đó, tâm trạng của nó đã tốt hơn trước rất nhiều vì có hấn, anh Phong, Nguyệt, Vinh lúc nào cũng luôn bên cạnh nó, làm nó vui. Mọi người đưa nó đi khắp tất cả những nơi đẹp nhất ở đất Hà Thành này cũng chỉ muốn nó quên đi nỗi buồn mà hòa mình vào với thiên nhiên, muốn nhìn thấy nụ cười của nó mà thôi....

__Anh Kiệt..... Anh Kiệt công em với đi. Công em như anh Phong đang công Nguyệt kia kìa __ Nó chạy lại kéo tay hấn tươi cười khi hấn đang đứng nói chuyện với Vinh.

__Này, osin cao cấp của em ở đây sao lại kêu anh, thằng Vinh kia kìa__ Anh quay lại cười, bẹo má nó nói.

__K, để thằng Vinh công thì thế nào nó cũng nén em xuống đất đấy. Anh định giao em cho cái thằng mặt giặc đấy à? __ Nó liếc xéo Vinh năn nỉ hấn.

Nó với Vinh thân thì thân nhau lắm, thân tới mức có khi chẳng ai có thể chen chân vào được; thân tới mức chỉ cần nhìn nhau là hiểu ý (bạn nổi khổ mà) nhưng mà cũng suốt ngày cãi nhau chí chóe. Mà 1 khi đã cãi nhau thì chẳng đứa nào chịu nhường đứa nào, mỗi đứa 1 câu là cứ thế nói đều nhau và có khi nói nhau như kiểu 2 đứa thù ghét nhau lắm ý..... Là người ngoài cuộc mà nhìn 2 đứa này cãi nhau thì hết vía luôn....

_Haha phải đó, con nhỏ này thù cũ với tao thì nhiều mà nợ mới thì cũng k ít nên là công nó khéo được lúc thì tao ném nó xuống vực cho ngắm cảnh luôn đấy. Thôi, mày mang thân zai của mày công nó đi, haha_Vinh cười cười nói với hần.

Haizzz, được rồi Hần lắc đầu thua nó với Vinh luôn.

Chỉ chờ có vậy, nó nhảy cái “phốc” lên lưng hần, 2 tay ôm cổ hần, chân cặp chặt vào eo hần nỡ 1 nụ cười k thể toé toét hơn. Hần cũng phải bật cười vì hành động của nó, đành công nó trên lưng mà đi tản bộ. Nó cũng nhờ mọi người và đặc biệt là hần mà đã trở lại thành 1 cô bé Thiên Anh tinh nghịch, ngang ngạnh ngày xưa.

Vết thương lòng của nó rất sâu nhưng mà nó có những người bạn, người thân yêu thương nó quá tuyệt vời nên chẳng mất quá nhiều thời gian để mọi người kéo nó trở lại với Thiên Anh bây h. Nó nhiều lúc cũng bồn chồn ngồi 1 mình hay bất chợt nín lặng nhưng khi ở bên cạnh hần thì nó dường như quên tất cả nỗi buồn; hần k nói quá nhiều chỉ làm bằng những hành động bằng những gì hần cảm nhận thấy là tốt cho nó để đưa nụ cười về với nó....

Vinh ngồi đấy nhìn thằng bạn thân nhất và con bạn thân nhất của mình kia mà lòng cũng vui lây. Vui vì nó đã có thể phần nào ít nhiều vượt qua được nỗi đau của mối tình đầu k đáng có kia mà lại cười đùa tươi vui như ngày xưa; nó được như vậy thì có lẽ tất cả đều phải cảm ơn hần là người giúp nó nhiều nhất. Vinh lúc đầu cũng có thể lơ mờ đoán ra được tình cảm của hần đối với nó nhưng h thì có thể khẳng định chắc chắn điều này, tình cảm hần dành cho nó là 1 thứ tình cảm mãnh liệt theo thời gian mà nồng đậm hơn chứ k hề phai nhạt đi chút nào. Nhưng cũng nhờ có nó mà hần đã thay đổi chính bản thân mình rất nhiều khi nó đã giúp hần biết tới định nghĩa của nụ cười là gì khi ở bên nó, đã biết mở rộng lòng để yêu thương 1 người con gái.

Nhớ lại lần đó khi Vinh hỏi hần có yêu nó k thì hần đã chẳng ngại ngần khẳng định là có khiến Vinh cũng rất ngạc nhiên, Vinh cứ nghĩ rằng chỉ ít hần cũng phải hờ hững mà chối chứ!! Và lúc đấy nhìn tình trạng của nó là 1 người sống mà chỉ có thể xác chứ k có tâm hồn khiến Vinh đã phát điên lên vì lo lắng mà bảo với hần rằng : “Hãy nắm bắt lấy cơ hội, hãy tỏ tình với nó và đưa nó ra khỏi nỗi đau dày vò đấy”. Lúc ấy, ai cũng nghĩ là điều tốt nhất cho nó và cho cả hần nhưng nào ngờ được rằng hần lúc ấy lại nhú mày nhìn Vinh đầy khó chịu rồi thở dài 1 cái mà hờ hững đáp:

_Tao có thể dùng tình yêu của mình để giúp cô ấy vui lên những sẽ k bao h dùng tình yêu này để ép nó quên đi anh Phương, đấy là 1 điều k thể. Quên anh Phương là điều sẽ k bao h xảy ra, dù nó có hay k yêu anh ấy đi chăng nữa cũng vậy thôi.

* * *

Tối, hần đưa nó đi lượn xe trên đường hết trêu mấy nhỏ chân dài đi SH ăn mặc sexy đến mấy chú cảnh sát giao thông khiến nó cười k ngớt; cả quãng đường đi cả 2 nói chuyện rất vui vẻ chứ k cứ im lìm như trước nữa vì h hần đã mở lòng rất nhiều để nói chuyện với nó, làm nó vui. Và nó ở bên hần luôn mang trong mình 1 cảm giác rất bình yên, ấm áp.....

CÔNG VIÊN GẦN NHÀ NÓ:

Hử, sao lại đưa em tới đây? Nó nhìn hần khó hiểu. Thực sự mà nói thì nó chẳng muốn đến đây chút nào vì ở đây toàn là những kí ức k vui của nó về anh....

Ở đây, em chắc vẫn nhớ tại chính chỗ này hơn 2 tháng trước anh Phương đã chia tay với em k 1 lí do nào đúng k? Hần dẫn nó tới đúng chỗ anh và nó đứng trước kia.

Ý anh là sao? Nó nhìn anh khó hiểu và nó có 1 linh cảm về chuyện gì đó k hay sắp xảy ra.

_Anh đã giấu em lí do này hơn 2 tháng qua. Có quá nhiều việc xảy ra với em vào lúc đấy nên anh k muốn nói, h em đã hoàn toàn khác hơn lúc đấy rồi nên anh sẽ nói cho em nhưng hứa với anh làm ơn hãy bình tĩnh,

được chứ? _Anh nhẹ nhàng đặt tay lên đôi vai hơi run run của nó.

_Là.... là sao ạ??? _ Giọng nó cũng tự dưng trở nên ấp úng.

Um.... Lý do duy nhất là anh Phương chia tay với em chắc chắn k thể như anh ý nói đơn giản rằng anh ấy đã tìm được tình yêu mới rồi. Mà bởi vì em với anh ấy hay cũng như anh Phong là anh em cùng cha khác mẹ giọng hần nhẹ bằng thoáng bên tai nó nhưng lại khiến trái tim nhỏ bé của nó đau rất.

Nó cũng nhìn hần..... nó vừa nghe 1 điều mà nó k thể tin được... nó với anh Phương ư? Là anh em cùng cha khác mẹ ư?... Điều này làm sao có thể như thế được.... nó phải tin như thế nào đây??? Nó nhìn hần, lắp bắp:

_Anh.... anh đùa em đúng k? Tại....tại sao....lại....

Thiên Anh à, anh Phương và anh Phong là anh em song sinh cùng cha cùng mẹ nhưng em với 2 anh ấy là anh em cùng cha khác mẹ. Do cha em với mẹ 2 anh ấy trong quá khứ có nhiều mẫu thuẫn mà chia tay nhau để cha em lấy mẹ em bây h lúc ấy mang theo anh Phong đi còn anh Phương thì ở lại với mẹ mình. Điều họ đều k ngờ tới là 2 anh em song sinh gặp nhau và em đã yêu chính anh trai của mình Hần nhìn nó mà k khỏi đau lòng nhưng đã tới tận ntn rồi hần k thể k nói cho nó biết tất cả.

Em.... Em.... Nó ôm đầu. Đầu nó trống rỗng nhưng lại đau như búa bổ, h nó chẳng thể nghĩ được gì cả, mọi thứ với nó quá mơ hồ.

Hần nhìn những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má xinh xắn của nó mà k khỏi xót xa đau lòng. Hần ôm nó vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng xoa tẩm lưng gầy nhỏ bé của nó để xóa tan phần nào đó mà nỗi đau nó phải chịu đựng. Hần k biết con đường này hần chọn có đúng k nhưng hần thà đau 1 mình còn hơn là để nó phải đau khổ và ân hận mãi mãi về sau này. Chất giọng trầm khàn của hần khe khẽ vang lên bên tai nó:

_2 người có thể là anh em nhưng tình yêu em và anh ấy dành cho nhau từ trước tới h thì chẳng ai trong 2 người phủ nhận cả được, đúng k? Anh Phương là muốn tốt cho em nên anh ấy đã chọn cách từ bỏ nhưng còn em thì sao? Em hãy chọn cách đúng đắn nhất nhé vì có lẽ anh ấy vẫn đang đợi em đấy,

K được đâu, tụi em là anh em mà.... nhất định k được đâu.... Nó nói trong tiếng nấc.

K có gì là k thể nếu em muốn và 2 người thực sự yêu nhau Anh nhẹ nhàng quệt đi những giọt nước mắt lăn trên gương mặt nó.

_Anh..... thật chứ? _Nó ngược lên nhìn anh.

Um, nếu em và anh ấy đều yêu nhau Hần mỉm cười, hôn nhẹ lên trán nó.

Đôi mắt nó nhắm lệ nhìn vào đôi mắt sâu hun hút như vực thẳm của anh. Nó nhìn thấy sự động viên, khích lệ của hần với nó, nhìn thấy sự ấm áp hần dành cho nó trong ánh mắt đấy. Hần chẳng biết bao h đã trở thành 1 chỗ dựa vững chắc trong tâm trí nó rồi. Mỉm cười hiền, bàn tay to khỏe nhẹ nhàng xoa đầu nó, hần nói:

_Mau đi đi, đừng để mình phải hối hận mãi mãi. Anh ấy có lẽ cũng đợi em lâu rồi đấy.

Nó nhìn hần chằm chằm rồi bất ngờ ôm chầm lấy hần, giọng nói nghẹn ngào:

_Cám ơn anh.

Buông hần ra, ánh mắt nó nhìn hần đầy biết ơn lần cuối rồi thân ảnh nhỏ bé của nó chạy đi mất hút trong đêm tối, chỉ còn lại 1 mình hần ở đấy. Giá như nó để ý hơn 1 chút, nhìn kĩ hơn, sâu hơn vào ánh mắt hần thêm 1 chút nữa thôi thì nó sẽ cảm nhận thấy cái ấm nồng tình yêu hần dành cho nó, thấy được tia buồn khổ trong đáy mắt hần.... Hần đau khổ lắm nhưng chính hần đã chọn con đường này....

* * *

Sáng hôm sau, ở sân bay Nội Bài anh Phong cùng Nguyệt và Vinh đi tiễn nó ra sân bay để sang Anh tìm anh_ người con trai yêu nó, nhưng hần lại k đến tiễn nó.... Vì sao vậy? Nó đi mà cứ ngoái đầu lại nhìn về phía cửa ra vào bên ngoài mãi đợi hần đến.... Tại sao nó cảm thấy buồn thế khi k thấy hần tới tiễn nó; và cái cảm giác mất mát trong lòng nó này là vì sao vậy??.....

__Em đang đợi ai vậy?__ Anh Phong xoa đầu nó hỏi.

__Anh Kiệt.... Sao anh ấy k đến tiễn em nhỉ.....???__ Mặt nó buồn so.

__Hừ, làm thế quái nào mà nó đến tiễn mày được chứ. Tao k hiểu mày ngờ nghệch hay ngu nữa __ Vinh bắt bình nói.

__Ý gì đây? __ Nó nhăn mặt khi bị Vinh nói là ngu. Và nó càng k hiểu sao mà từ lúc Vinh biết chuyện tới h thì mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, mở mồm ra là nói nó.

__Thôi được rồi em kệ thằng Vinh đi. Thiên Anh nghe anh nói này, em đã chọn còn đường này rồi anh cũng k cản em mà hoàn toàn ủng hộ 2 đứa. Nếu em và Phương thực sự yêu nhau, anh và mọi người cũng sẵn sàng chúc phúc cho em và nó. Hãy nhớ, luôn có tụi anh bên cạnh em nhé__Anh Phong ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng nói.

Cuối cùng là Nguyệt, từ lúc biết nó đi tới h Nguyệt buồn lắm, mắt chỉ chực khóc tới nơi thôi, nó ôm cô bạn vào lòng nghẹn ngào nói:

__Nhỏ ngốc, tui có đi luôn đâu mà buồn vậy chứ? Nhất định tui sẽ trở về mà.

Tới lúc này Nguyệt k tìm được lòng mình nữa, ôm chặt nó mà khóc ngon lành. Nguyệt bề ngoài thì ai cũng nhìn thấy nhỏ là 1 đứa con gái đáng ghét, quỷ quyết nên mới luôn bị người ta gọi là “Nữ hoàng 2 mặt” nhưng thực chất nó và anh nó hiểu và biết rõ nhỏ hơn ai hết rằng cô bạn này là 1 người sống rất tình cảm và chân thật; chẳng qua những thứ kia chỉ là 1 lớp vỏ dày nhỏ tạo ra để bảo vệ bản thân mình mà thôi.

Vừa khóc vừa nói, giọng Nguyệt nghẹn ngào bên tai nó:

__Hứa với tui nha Thiên Anh, hãy sống thật với tình cảm của chính mình nhé. Nhất định nha, hãy nghe con tim mình nói và hãy nhớ quãng thời gian 2 tháng này nha.

__Um, tui hứa__ Nó hôn nhẹ lên má cô bạn thân của mình, tay quệt đi những vệt nước còn đọng lại trên gương mặt thanh tú của cô bạn thân.

Trao Nguyệt lại cho ông anh trai mình trông nom rồi nó bước vào phòng soát vé mang theo nỗi vấn vương trong lòng....

Khi nó bước vào trong, chuẩn bị lên máy bay thì nhận được điện thoại, là của Vinh khiến nó hơi buồn vì k phải là hần những vấn nhắc máy lên nghe. Nó k hiểu vừa gặp xong rồi mà h Vinh lại gọi điện cho nó có chuyện gì nữa.....

__Alo!

__Con ngốc, bấy nhiêu thời gian mà mày vẫn k nhận ra mà đi như thế sao? Mày có thực còn yêu anh Phương k hả Thiên Anh? Những ngày tháng qua mày sống như thế nào hả? Mày vui vẻ nhất là ở bên ai? Mày có dám tự hỏi bản thân mình rằng có lúc nào đấy hình ảnh 1 ng khác hiện lên trong tim mày chứ k phải anh Phương ak? Tại sao lại chọn đi như thế, sao mày ác thế? Mày k nhận ra tình của của thằng ngốc đó sao? Nó đã ngốc rồi chẳng nhẽ mày cũng dần luôn à? ĐỒ NGỐC.....

Vinh nói như hét vào trong điện thoại rồi chẳng để nó kịp ú ớ câu gì đã cúp máy cái “rụp” luôn rồi.....

Và ngày hôm đó, 7h sáng chiếc máy bay trở nó đã bay sang Anh, đưa nó đến với “thiên thần” của mình....

* * *

1 tháng sau:

Hần lang thang trong công viên gần nhà, cái công viên này đã chứng kiến rất nhiều chuyện giữa hần, nó và anh từ lúc nó bị anh Phương bỏ rơi tới lúc chính hần đã để nó vượt mắt khỏi tay mình mãi mãi..... 1 tháng rồi.... đã 1 tháng trôi qua nó k còn xuất hiện trong cuộc sống vốn vã của hần nữa... Và hần cũng lại trở về hần của ngày xưa khi k có nó ở bên: lạnh lùng, tàn nhẫn với cái danh “ác quỷ”.

RENGRENG.....RENG.....

Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo hẳn khỏi những ký ức về nó. Vẫn giọng nói lạnh lùng ấy, hẳn nhắc máy:

__Alo!

__Tao Vinh đây.

__Uh, chuyện gì k mày?__ Giọng nói hẳn vẫn lạnh lùng, ánh mắt nhìn xa xăm về phía hồ nước.

__Tao hỏi mày 1 chuyện được k? Nó đi 1 tháng rồi nhưng tao k hiểu được tại sao mày lại buông tay nó đi, để nó về với anh Phương trong khi đến 1 lần nói ra tình cảm của mày cũng chẳng bao h chịu nói với nó vậy?

Hắn lặng thinh, đầu dây bên kia có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ của hắn. Mãi 1 lúc sau hắn mới chậm rãi nói; giọng nói k còn lạnh lùng nữa mà phảng phất 1 nỗi đau buồn:

__Mày biết k? Với tao từ trước tới h tao chẳng tin có cái gì gọi là tình yêu hay tình yêu vĩnh cửu cả và càng chẳng bao h tin cái lí lẽ “ hạnh phúc k chỉ yêu và được yêu mà hạnh phúc là khi người ta yêu được hạnh phúc” cả. Nhưng h tao hiểu rồi, đối với tao chỉ cần Thiên Anh vui, hạnh phúc thì tao vẫn có thể sống tiếp mà nhìn cô bé đó vui vẻ còn hơn là thấy cô ấy đau khổ khóc tới ngất đi. Nó còn đau hơn gấp vạn lần sự thật là cô ấy k yêu tao.....

__Mày.... mày vẫn yêu Thiên Anh hả?

__Nếu yêu mà có thể quên dễ dàng vậy thì nó k phải là tình yêu rồi __Lần này hẳn k suy nghĩ, trả lời rất dứt khoát.

__Đấy con kia mày nghe rõ chưa? Tao nói rồi mà k tin cơ, thằng Kiệt nó mà k yêu mày thì tao bé bằng kiến ày coi. Còn k mau lại đi, tụi mày phiền phức chết đi được ý, tại sao tao lại là bạn thân của 2 đứa mày làm gì chứỜ... mày đâu rồi.....__ Bỗng dưng Vinh k nói với hắn nữa mà quay qua quát ai đấy bên cạnh thì phải. Hắn thì cứ ngỡ ra còn tên bạn đó thì chẳng thèm để ý, còn chẳng thèm cúp điện thoại cơ mà.....

Hắn đang k hiểu gì thì có cảm giác ai đó ở đằng sau mình thì vừa quay lại đã thấy 1 cái bóng đen nhảy lên ôm chầm lấy cổ mình khiến hắn mất đà kéo cả 2 ngã xuống đất. Tình trạng bây h là hắn đang ngồi bệt dưới đất còn cái bóng kia thì ôm chặt cổ hắn, mặt cứ dụi dụi vào lõm cổ hắn k chịu buông ra..... Hắn còn chưa kịp hết bất ngờ thì giọng nói nghèn nghèn của cái bóng đó vang lên:

__Em xin lỗi, em về rồi này. Em đúng là ngốc quá k nhận ra tình cảm của mình khiến anh phải đau khổ tới mức vậy.... Em xin lỗi. Sang đây rồi em mới biết mình nhớ anh như thế nào, yêu anh như thế nào.

Cái giọng nói này.... có chết rồi thì hẳn cũng k thể quên được. Trong trí nhớ, tâm hồn hẳn chỉ có duy nhất 1 giọng nói này mà thôi.... Sững sờ, ngạc nhiên là những cảm giác của hắn lúc này; đấy con người đang bám cứng lấy mình kia ra để xác định có đúng là người hắn mong k hay là hắn nhớ nó quá mà lầm tưởng.....

__Em....._Cái gương mặt hẳn vẫn nhớ nhưng cả tháng qua đang hiện hữu trước mặt hắn kia rất rõ ràng.... Là nó.

__Em xin lỗi vì bắt anh khổ vậy. Em hiểu tình cảm của mình rồi, anh làm bạn trai em nhớ. Người con trai em yêu thực sự là anh__ Nó ngẩng lên nhìn hắn nói một lèo mặt cũng theo đỏ mà đỏ như quả cà chua.

1s

2s

3s

4s

5s.....

Trước lời nói của nó, hẳn hoàn toàn im lặng k nói được câu nào cũng k phản ứng gì mãi tới 1 lúc sau mặt hắn mới ngệt ra hỏi nó:

__Em đang tỏ tình với anh đó hả?

“BỐP”

_Anh đi chết đi _ Nó tức giận vung tay đâm thẳng vào ngực anh rồi đứng dậy bỏ đi.

Nhưng còn chưa kịp đứng cho vững thì nó đã bị cánh tay to khỏe của cái con người vừa như thẳng góc kia kéo lại. Hắn ôm chặt nó, đặt 1 nụ hôn nhẹ lên trán nó nhoẻn miệng cười:

_Mặc dù bình thường thì phải là trâu đi tìm cọc nhưng h thời đại đổi mới rồi nên cọc cũng đi tìm trâu được em nhỉ, haha.

_Anh...umh....umh.....

Nó đang định đánh + chửi cho anh hẳn 1 trận vì dám nói đùa nó thì bị hắn bịt miệng lại bởi 1 nụ hôn nồng nàn_ 1 nụ hôn chứa đựng tình yêu thương mãnh liệt cùng với nỗi nhung nhớ của hắn dành cho nó bao ngày qua khiến nó h đây đang ngập chìm trong vị ngọt tình yêu của hắn.....

Anh yêu em Chât giọng trầm, khàn nhưng đầy ấm áp của hắn chỉ dành riêng cho nó khẽ vang lên bên tai nó trong nụ hôn ngọt ngào....

Về Việt Nam với nó lần này còn có cả anh Phương nữa nhưng anh về với tư cách là anh trai nó chứ k phải là người yêu nó. Con người này đã đoán trước được rằng hắn sẽ giúp nó thay đổi nên vốn dĩ đã k hy vọng gì. Nhưng điều anh k đoán được rằng cô em mình lại ngờ nghệch tới mức ấy mà sang Anh tìm anh. Nhưng cũng nhờ có nó sang mà anh cũng nhận ra tình cảm của mình với nó vốn chỉ dừng lại ở mức tình anh em mà thôi, quá yêu thương bảo bọc nó mà tưởng lầm là tình yêu. Cô em ngốc đó sang đây rồi mới hối hận, cứ cười cười nói nói nhưng nhiều lúc lơ đãng, rồi lại ngơ cả người khi nhớ tới hắn, nó đã bị hắn chinh phục hoàn toàn rồi. Lần này có lẽ nó phải cảm ơn anh Phương đã giúp nó nhận ra tình yêu đích thực của mình và đưa nó về với hắn....

1 năm sau:

Trên chiếc giường lớn có 1 cô bé đang say giấc nồng như thiên thần đang ngủ vậy. Ngủ say tới mức có người vào cũng k hề hay biết gì, kể cả anh lay nó cũng k hề biết....

_Thiên Anh, mau dậy đi.

Um.... um.... anh hai cho em ngủ thêm đi mà Nó nói nhưng mắt vẫn nhắm tịt, nũng nịu ôm anh.

Vợ yêu à, em mà k chịu dậy cũng được thôi vậy để anh thay quần áo giúp em nhớ.... Giọng nói người con trai vang bên tai nó đầy gian tà nhưng giọng nói này với nó thì quen lắm lắm ý....

Hình ảnh người con trai đó hiện lên trong đầu nó. Liền mở mắt ra và cái gương mặt anh tuấn, đầy nam tính của người nó yêu đang lù lù trước mặt nó nhưng mà.... nhưng cái tay con người này đang mở cúc áo ngủ cho nó 1 cách rất thản nhiên....

A... a..... a..... anh làm gì ở đây thế này, hai em đâu rồi..... Nó hét lên, ném cái gối vào mặt hắn.

_Haha, tại em cứ ngủ k chịu dậy cơ nên anh đang định thay đồ giúp em k em muộn học mất mà. Còn anh hai em sáng sớm đã vu vu sang nhà đón chị dâu em đi học rồi. Em cũng đừng mơ nó đón vì h nó trả em cho anh đi theo tiếng gọi tình yêu là em họ anh rồi. Haha, đừng có nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống vậy chứ, dậy đi hay để anh bế vào làm vệ sinh _ Hắn nhìn nó cười cười. H hắn thay đổi nhiều lắm đến người khác còn k tin cơ; ở bên ngoài thì vẫn lạnh lùng với biệt anh “ác quỷ “ vậy nhưng là cứ hẽ bên nó thì lại trở thành 1 con người vui vẻ ngay.

Anh đi chết đi Nó dúm cái gối vào người anh rồi chạy biến vào nhà vệ sinh.

1 phút sau:

A..... A.....A.....

“RẦM”....

Cái cửa phòng tắm bị đập ra 1 cách phũ phàng, nó từ trong chạy ra đứng trước mặt ánh gương mặt đỏ lựng nhìn anh lắp bắp:

_Anh.... anh Cái này....

_Lấy anh nhé, vợ yêu _ Hấn mỉm cười ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay nhỏ bé có 1 chiếc nhẫn nhỏ đeo ở ngón áp út.....

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-khong-la-cua-em-vi-em-thuoc-ve-ac-quy>